

บทนำ

สองร่างที่เกี่ยวข้องหวัดเพื่อหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวนั้น
เป็นเด็กหนุ่มและเด็กสาว อายุราวสิบแปดปี เด็กหนุ่มมีรูปร่างผอมสูง
แก้มข้าง ผิวขาวจัด ส่วนเด็กสาวมีรูปร่างระหง ใบหน้าสวยหวาน ผิว
ขาวเนียนลออตา ท่าทางอ่อนต่อโลก

ภายนอกฝนกำลังเทลงมาอย่างหนัก ท้องฟ้ามืดครึ้ม ความเย็น
ชื้นกระจายไปทั่ว แต่สำหรับทั้งคู่แล้วทุกอย่างกำลังร้อนระอุราวกับมี
กองเพลิงลุกอยู่ในร่าง

ไม่นาน เขาก็นำเธอเดินทางสู่สวรรค์แบบง่ายๆ กันๆ เพราะนี่เป็น
ครั้งแรกของเขา และแน่นอนครั้งแรกของเธอด้วย

เขาควางเสียงสุขสมขณะฝากฝังสายธารรักเข้าไปในกายของเธอ
พร้อมๆ กับความสุขที่ไหลวนทั่วร่าง...

เป็นความสุขแสนลึกซึ้งที่เขาไม่เคยได้พบมาก่อนในชีวิต

ส่วนเด็กสาวได้แต่ทำหน้าเหยเก เพราะความเจ็บที่จุดอ่อนไหว
ถูกเสียดสี ไม่รู้สีกว่าสุขสม ไม่ได้รู้สึกเปรี้ยวเปรี้ยวไปกับบทรักแม้แต่นิด
เธอจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง รู้เพียงว่าได้อยู่ในอ้อมกอดเขา
เธอก็สุขล้นยิ่งกว่าอะไรแล้ว

“ยักษ์รักพินนะครับ” เด็กหนุ่มกระซิบเสียงสั่นพร่า หลังจาก

หอบอยู่ครู่หนึ่ง

“พินก็รักยักษ์” เด็กสาวตอบพลางซุกกายเข้าหาเขาอีกนิดด้วยความรักล้นใจ “ได้พินแล้ว ยักษ์จะไม่ทิ้งพินใช่ไหม”

ยักษ์หรือพยัคฆ์คุมพิตพวงแกมนวปลั่งนั้นครั้งหนึ่ง แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนีฝนหยุดแล้ว ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีส้มอมทอง เพราะเป็นเวลาใกล้พระอาทิตย์ตก อากาศยังคงเย็นสบายและสดชื่น

“ข้าแต่ท้องฟ้าที่สดใส อากาศที่เย็นสบาย ได้โปรดเป็นพยานว่า ข้าพเจ้า นายพยัคฆ์ จะรักและซื่อสัตย์ต่อนางสาวพินทองแต่เพียงผู้เดียว ข้าพเจ้าจะรักและทะนุถนอมเธอ จะดูแลเธอด้วยชีวิตของข้าพเจ้า ถ้าหากข้าพเจ้าผิดคำสัญญา ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้มีความสุข...”

“ยักษ์ ไม่เอา อย่าสาบานอะไรแบบนี้ล่ะ” พินทองยกมือปิดปากเขา “พินเชื่อแล้วว่ายักษ์รักพินและจะไม่ทิ้งพินจริงๆ...ถ้ายักษ์ทิ้งพิน พินต้องตายแน่ๆ พินคงไม่มีหน้ากลับไปหาแม่กับพ่ออีกแล้ว”

เสียงเด็กสาวสั่นเครือ น้ำตาก็ไหลด้วยความตื่นกลัวผัดกับเสียงของเขาที่หนักแน่น จริงจัง

“มันจะไม่มีวันนั้น...และยักษ์ก็จะทำให้พ่อกับแม่ของพินเห็นว่า พินเลือกคนไม่ผิด”

“แต่วิธีการของเรามันผิดไหม้ยักษ์” เธอร้องให้ออกมาในที่สุด

“เราอาจจะผิดที่หนีตามกันมา แต่พวกเขาก็ผิดที่ขัดขวางเราสองคน พวกเขาใจร้ายกับเราก่อน” สีหน้าเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยความขัดเคืองใจ

“พ่อแม่ของยักษ์อยากให้ยักษ์รักกับผู้หญิงที่เหมาะสมคู่ควร ไม่ใช่ลูกแม่ค้าผัวอย่างพิน ส่วนพ่อแม่พินก็ไม่อยากให้พินหวังสูงคบกับลูกชายเศรษฐีอย่างยักษ์”

เด็กหนุ่มจุ่มขันน้ำตาให้เธออย่างอ่อนโยน

“แต่ตอนนี้ไม่มีใครขัดขวางเราสองคนได้แล้ว เราได้อยู่ด้วยกันแล้ว และเราก็จะสร้างครอบครัวด้วยกัน...ยักษ์จะดูแลพิณด้วยชีวิตของยักษ์” เขาวาดฝันสวยงามให้เธอ

เด็กสาวพยักหน้าด้วยความอุ่นใจ “เราจะมีลูกด้วยกันใช่ไหมคะ...”

“ใช่ ผมจะมีลูกกับพิณคนเดียวเท่านั้น...มีสักสองคนดีมั้ย ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง”

“ค่ะ สองคนก็ดี” พิณทองพยักหน้าเห็นด้วยกับเขา

เด็กหนุ่มยิ้ม กอดกระชับร่างกายเบาๆ

“เราจะตั้งชื่อลูกว่าอะไรดี...พ่อชื่อยักษ์ แม่ชื่อพิณ ลูกชื่อ ยินดี...ดีมั้ย”

“ชื่อน่ารักดีค่ะ ยักษ์เข้าใจคิด แต่พิณน่าจะอยากให้ลูกเป็นคนเก่งๆ กล้าหาญ ไม่อ่อนปวกเปียกเหมือนแม่...แล้วพิณก็ชอบเด็กผู้หญิงที่ชื่อเหมือนผู้ชาย ชอบเด็กผู้ชายที่ชื่อเหมือนผู้หญิงด้วย ชื่อเก่งดีมั้ยคะ”

“ฉันชื่อเสื่อมัย ความหมายเหมือนชื่อพ่อ ที่จริงยักษ์ยังงัดได้แหละ เพราะไม่ว่าจะชื่ออะไร เขาก็เป็นลูกของเราสองคนอยู่ดี...เออ พิณหิวหรือยัง เดี๋ยวยักษ์ออกไปหาอะไรให้พิณกินดีกว่า แล้วเดี๋ยวจะซื้อพวกของใช้ส่วนตัวมาด้วย” เด็กหนุ่มว่าพลางขยับตัว

“พิณไปด้วย”

“ยักษ์ไปคนเดียวจะปลอดภัยกว่า พิณรอยักษ์อยู่ที่นี้แหละ ยักษ์ไปแป๊บเดียว เดี๋ยวมา” พุดจบ เขาก็ลุกขึ้น และสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วโดยไม่ลืมหมวกเก็บกับแว่นเลนส์ใสเพื่ออำพรางตัวตน จากนั้นก็มลงหอมแก้มเธอครั้งหนึ่ง “ถ้ามีใครมาเคาะประตู ห้ามเปิดเด็ดขาด จนกว่าจะได้ยินเสียงยักษ์”

“ใช่ แล้วรีบกลับมานะยักษ์ พิณกลัว”

เมื่อเขาออกจากห้องไปแล้ว พิณหรือพิณทองก็ลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า

บ้าง จากนั้นก็หยิบเสื้อผ้าสองสามตัวของเธอออกจากกระเป๋าเป้มา
แขวนไว้ รวมถึงของเขาด้วย

เมื่อจัดเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว พิณทองก็หยิบโทรศัพท์มือถือซึ่งปิด
เครื่องไว้ตั้งแต่ออกจากบ้านมา เธอทำท่าจะกดเปิด แต่ก็เปลี่ยนใจ

“พ่อจ๋า แม่จ๋า พิณขอโทษนะจ๊ะ พิณสัญญา วันหนึ่งพิณจะ
กลับไปกราบขอขมาพ่อกับแม่จ๊ะ” น้ำตาเธอไหลอีกครั้งอย่างยากจะ
ห้าม แต่ครู่ต่อมาเด็กสาวก็เช็ดมันออกแล้วนั่งรอเขา

หนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมง สามชั่วโมงผ่านไป เด็กหนุ่มก็ยังไม่กลับ
มา

...แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย...

ยี่สิบปีต่อมา ประเทศญี่ปุ่น

พยัคฆ์เดินเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์เล็กๆ แห่งหนึ่งอย่างคุ่มเคย และรู้ว่าไม่มีใครบางคนรอเขาอยู่ ชายหนุ่มเดินขึ้นไปยังชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นของห้องพักที่เขาตั้งใจจะใช้เป็นรังรักของเขาและเธอ

เมื่อถึงหน้าห้อง เขาก็เคาะประตูเบาๆ

“พิน ผมกลับมาแล้ว เปิดประตูหน่อยครับ”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบรับจากเธอ ชายหนุ่มลองบิดลูกบิดประตู ปรากฏว่ามันไม่ได้ล็อก จึงรีบเปิดเข้าไป เพื่อจะพบว่าพินทองนั่งคุกเข่าอยู่มุมห้อง ร่างของเธอผ่ายผอม ผมยาวรุงรังปิดหน้าปิดตา ดูเหมือนเธอกำลังร้องไห้

“พิน ผมกลับมาแล้ว” เขาเดินเข้าไปทรุดกายลงนั่งใกล้เธอ “ขอโทษนะที่ทำให้รอนาน”

พินทองค่อยๆ เงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นใบหน้านั้นชัด พยัคฆ์ก็ถึงกับผงะถอยหลัง

ใบหน้าเธอตอบและซบเซา ไม่เหลือเค้าความสวยงามในอดีต ดวงตาลึกโอบุ๋มนั้นมองเขาด้วยความแค้นและเกลียดชัง เธอยกนิ้วที่ผอมจนเห็นหนังหุ้มกระดูกขึ้นชี้หน้าเขา

“คนเลว คุณหลอกพิณ”

“พิณ ผมขอโทษ แต่ผมจำเป็นจริงๆ” เขาพยายามอธิบาย
“ตอนนี้ผมกลับมาหาคุณแล้ว พิณยกโทษให้ผมนะ”

พิณทองผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งออกจากห้อง

“พิณ นั่นคุณจะไปไหน!” พยศม์ทิ้งของในมือแล้ววิ่งตามออกไปทันที

พิณทองวิ่งลงบันไดไปชั้นล่าง แล้วไปยังด้านหน้าอะพาร์ตเมนต์ เป็นจังหวะเดียวกับที่รถยนต์คันหนึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วสูง และชนเข้ากับร่างของเธอเต็มแรง ร่างของเธอลอยละลือขึ้นจากพื้น!

“พิณ!” พยศม์ตะโกนสุดเสียง ก่อนที่ภาพทั้งหมดจะหายวับไป เขาสะดุ้งตื่น เหงื่อไหลท่วมตัวทั้งที่อากาศเย็นสบาย ชายหนุ่มหอบหนักหน่วง หัวใจก็เต้นแรงจนต้องยกมือกุมหน้าอกเอาไว้

“ฝันร้ายอีกแล้วหรอคะ” เสียงจ้วเจียของหญิงสาวคนหนึ่งดังขึ้น ก่อนเจ้าของเสียงจะลุกขึ้นมานั่งข้างๆ เธอเป็นหญิงสาวร่างผอมบาง ผอมจนเกือบเห็นกระดูก แต่มีเครื่องหน้าที่สวยงามเจาะลงตัว ผมงของเธอมีสีดำสนิทและยาวเคลียไหล่

พยศม์ยกมือลูบหน้า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาฝันทำนองนี้ แม้ภาพตอนท้ายฝันจะไม่เหมือนกัน แต่ตื่นฝันแล้วแต่เป็นการตดป้อและนัยน์ตาเกลียดชังใจแจ้งจากพิณทองเสมอ

ครู่ต่อมาชายหนุ่มก็เอ่ยพลางขยับตัว “คุณนอนเถอะนะ”

“คุณล่ะคะ”

“ผมจะทำงาน”

“แต่นี่เพิ่งตีสามเอง นอนเถอะ” เธอรั้งเขาไว้ด้วยการสอดแขนเรียวเข้ามาไต่วงแขนเขา แล้วลูบไล้ไปมาบนหน้าอกกว้าง ปากก็ประทับจูบลงบนแผ่นหลัง ไล้เรื่อยไปที่ต้นคอ

พยศม์ถอนหายใจเบาๆ แล้วแกะมือเธอออก จากนั้นจึงก้าวลง

จากเตียง ทิ้งหญิงสาวให้เดียวดายอยู่ในห้องกว้างนั้น...

เช้าวันต่อมา รถเก๋งสีดำสามคันจอดเรียงกันบนถนนหน้า
บ้านของพยัคฆ์ มีชายฉกรรจ์สามนายในชุดสีดำยืนประจำรถแต่ละคัน
ซึ่งเป็นรถของ ‘โทะระกรุป’ หรือ ‘พยัคฆ์ติดปีก’ กลุ่มธุรกิจสำคัญที่มี
ธุรกิจหลายด้าน ทั้งอสังหาริมทรัพย์ อุตสาหกรรมน้ำมัน และรีสอร์ท
ครบวงจรที่มีกาสิโนอยู่ข้างใน ไม่เพียงแต่ในญี่ปุ่นเท่านั้น พวกเขายัง
ขยายสาขาไปได้หัวโนและฮ่องกง รวมถึงประเทศไทยด้วย

สักครู่พยัคฆ์ในชุดชุดสีดำก็เดินออกจากบ้านด้วยมาดสง่า
ผ่าเผย ท่าทางองอาจสมเป็นลูกชายคนเดียวของหัวหน้ากลุ่ม ‘พยัคฆ์
ติดปีก’

ที่เดินตามหลังเขามาคือชายหนุ่มร่างผอมสูง ผิวขาวจัด ตาชั้น
เดียว ท่าทางเขาดูเป็นคนกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง ในมือมีกระเป๋า
เอกสารสีดำใบหนึ่ง

เมื่อเดินมาถึงจุดที่รถจอดอยู่ พยัคฆ์ก็เอ่ยกับชายที่เดินตามหลัง
ว่า “ฉันจะเอารถไปแค่คันเดียวนะอัฐ”

“แต่ที่เราอาจจำเป็นต้อง...” อีกฝ่ายแย้งขึ้นมาทันที แต่พยัคฆ์
ไม่สนใจ เขาก้าวขึ้นรถประจำตำแหน่งเป็นการตัดบทสนทนา ชายร่าง
ผอมสูงจึงจำต้องทำสัญญาณมือบอกว่า รถอีกสองคันไม่ต้องตามไป
จากนั้นจึงขึ้นนั่งเคียงข้างผู้เป็นนาย ไม่นานรถคันนั้นก็เคลื่อนออกจาก
หน้าบ้านไป

ประมาณหนึ่งชั่วโมงให้หลัง พยัคฆ์ก็นั่งอยู่ตรงข้ามชายชรา
คนหนึ่งในบ้านหลังเล็กริมแม่น้ำ ระหว่างทั้งคู่คือโต๊ะไม้แบบญี่ปุ่น มี
กาน้ำชาและถ้วยชาสองใบวางอยู่

เขากับชายชราจ้องตากันคล้ายกำลังหยั่งเชิงอีกฝ่าย

“เธอกลับไปเถอะ” ชายชราเอ่ยขึ้นก่อนด้วยเสียงแหบเครือ หลังจากปล่อยบรรยากาศให้อึดอัดอยู่นาน

“แล้วผมจะมาใหม่” พยัคฆ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงสุภาพ ก่อนจะก้มศีรษะให้ด้วยความเคารพ

“เอาเวลาของเธอไปติดต่อกับคนอื่นหรือทำมาหากินเถอะ อย่าเสียเวลานั่งกล่อมคนแก่แบบฉันเลย... ไม่ใกล้ฝั่งอย่างฉันไม่ได้ต้องการเงินแล้ว” ชายชราเอ่ยขึ้นอีก ทำให้ร่างสูงชะงักและนิ่งฟัง “ฉันแค่อยากอยู่ในที่ที่ฉันพอใจ กับคนที่ฉันรักเท่านั้น”

ชายหนุ่มเงยหน้ามองชายชรา ก็เห็นว่าอีกฝ่ายทอดตาไปยังภาพถ่ายของหญิงชราชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง ในชุดกิโมโนซึ่งส่งยิ้มให้กล้องด้วยแววตาสดใส

“แต่ภรรยาของคุณเสียชีวิตไปแล้ว” พยัคฆ์เอ่ย

“เธอไม่เคยไปไหน เธอยังอยู่ทุกที่ในบ้านหลังนี้” ชายชราตอบไปหน้าเปื้อนยิ้ม แววตาเปี่ยมด้วยความรักและความสุข

เป็นอีกครั้งที่พยัคฆ์ชะงักแล้วนิ่งเงียบไปด้วยความสะท้อนใจ

เพราะ ‘เธอ’ ของเขา... ปานนี้ไม่รู้อยู่ที่ไหนและเป็นอย่างไรบ้าง...

“คนหนุ่มอย่างเธอคงไม่เข้าใจ เพราะวัยของเธอเป็นวัยแสวงหา แสวงหาเงิน แสวงหาอำนาจมากกว่าสิ่งอื่น” ชายชราเอ่ยขึ้นอีก

“ผมไม่เคยต้องการมัน” เขาตอบกลับขมิ้มๆ สีหน้าบ่งบอกถึงความเบื่อหน่ายกับสิ่งที่เผชิญอยู่ในเวลานี้ “ผมแค่อยากทำงานที่ตัวเองรักและใช้ชีวิตเรียบง่ายกับครอบครัว”

ชายชรายิ้ม “ถึงจะไม่ต้องการ แต่นั่นเป็นสิ่งที่คนหนุ่มจำเป็นต้องมี ต้องทำ เพื่อที่ตอนแก่ๆ จะได้ไม่ต้องดิ้นรนขายที่ขายบ้านที่เป็นจิตวิญญาณของตัวเองทิ้งไปล่ะ”

ชายหนุ่มหันไปมองแกอีกครั้ง ก็ได้รับรอยยิ้มเมตตา เขาค้อมศีรษะลงอีกครั้งอย่างให้เกียรติชายชรา

“ครับ และตอนนี้ผมก็กำลังทำสิ่งที่ต้องทำอยู่”

อีกฝ่ายชะงักไปนิดหน่อยแล้วก็ยิ้ม มองเขาอย่างเข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการสื่อ “ถ้าฉันไม่ยอมขายที่นี่ เธอก็คงจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆสินะ”

“ผมคิดว่าถ้าความรักเบ่งบานอยู่ในใจเราแล้ว สถานที่ก็ไม่ใช่สำคัญอีกต่อไป”

คราวนี้ชายชราหัวเราะเสียงดังอย่างถูกใจ

สักพักใหญ่ พยัคฆ์ก็เดินออกมาจากในบ้าน พร้อมกับ
กระเป๋าสาร สีน้าของเขาบ่งบอกความพอใจ

“เรียบร้อยใช้มั๊ยครับนาย”

“อ้อ” พยัคฆ์ตอบสั้นๆ แล้วเดินขึ้นรถ

“ถ้าจันเราไปบ้านคุณอะทুমะเลยนะครับ”

“เอ๊ะ ทำไมจันต้องไป หน้าทีนี้ของนัตสึนี่” เขาขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ

“เกะประกาศว่าจะคุยกับนายคนเดียวเท่านั้น คนอื่นแกไม่คุย”

พยัคฆ์สทเบาๆ “ไอ้คนทรยศแบบนี้มันยังมีหน้ามาต่ออรองจันรี แต่เอาเถอะ ถ้าเขาอยากคุยกับจัน จันก็จะไม่ทำให้เขาผิดหวัง”

ระหว่างที่รถแล่นไปตามถนนเลียบแม่น้ำ พยัคฆ์ก็มอง
ออกไปนอกหน้าต่างรถท่ามกลางความวุ่นวายหรือสิ่งงาน

ครั้งหนึ่งเขาเห็นพ่อแม่ลูกจู๋มือกันเดินเล่น จึงหันมองภาพนั้นจนลับตาเหมือนทุกครั้งที่เขาเห็นภาพแนวๆ นี้

ภาพซึ่งเขาเคยวาดฝันไว้กับพิณทอง แต่มันก็ไม่เคยเกิดขึ้น... และก็คงจะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นแล้ว

พยัคฆ์หลับตาลงด้วยความปวดร้าว และแล้วภาพความฝันของ

เมื่อคืนก็ผ่านเข้ามาในความคิดอีกครั้ง พร้อมๆ กับความรู้สึกผิดที่ฟาดลงกลางใจอีกครั้งและอีกครั้ง!

‘คนอย่างคุณสมควรตาย!’

“หือ ใครพูดอะไรนะอัฐ” พยัคฆ์ล้มต่าขึ้นมาถามชายร่างสูงผู้เป็นเลขาฯ คนสนิท

“ครับ? ผมไม่ได้พูดอะไรนะครับนาย”

พยัคฆ์ผ่นลมหายใจยาวๆ เขาคงเครียดเกินไป

“นายไม่สบายหรือเปล่าครับ หน้าดูซีดๆ นะครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไร” พยัคฆ์ขยับกายนั่งตัวตรง “ไปบ้านอะซุมะ แล้วฉันต้องไปที่ไหนต่อ”

“เข้าพบท่านรัฐมนตรี...”

ฝ่ายนั้นยังพูดไม่จบ พยัคฆ์ก็เอ่ยขึ้นเสียก่อน “บอกให้นัดสี่ไปแทน”

“ไม่ได้นะครับ งานใหญ่แบบนี้ต้องเป็นนายเท่านั้น คุณนัดสี่เขาไม่อยู่แน่ๆ”

“ดูถูกเขาเกินไป และถ้าไม่ให้โอกาสเขา เขาจะเติบโตได้ยังไง... โทร. หาเลขาฯ ของนัดสี่ บอกให้เขาเตรียมตัวซะ”

“แต่ว่า...” อัฐทำท่าจะแย้ง สีนําก็เต็มไปด้วยความลำบากใจ แต่ครู่ต่อมาเขาก็ต้องยอมทำตามคำสั่งนั้น

สักพักของพยัคฆ์ก็จอดตรงหน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านของอดีตพนักงานฝ่ายการเงินของบริษัทที่แอบยกยอกเงินมาเป็นเวลาหลายปี และเพิ่งถูกจับได้เมื่อสามวันก่อนพร้อมด้วยหลักฐานแน่นหนา และวิธีการเดียวที่จะจัดการคนทรยศในแบบของโทระกุ๊ป คือ ชำและริบทุกอย่างกลับมาเป็นของกลุ่ม จะไม่มีความเมตตาให้ แม้แต่กับลูกเมียผู้ซึ่งอาจไม่รู้เรื่องและจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

พยัคฆ์รู้ว่าที่อะซุมะอยากเจอเขา เพราะตัวอะซุมะเองเคยเป็นเหมือนครู คอยสอนงาน คอยช่วยปลอบโยนเขาเวลาที่โดนพ่อดูหรือบังคับให้ทำโน่นทำนี่หนักเกินไป แกคงหวังจะให้ความสัมพันธ์ตรงนี้เพื่อให้เขาเห็นใจ เพราะถ้าหากเป็นคนอื่น แกต้องตายสถานเดียวเท่านั้น

อะซุมะรอเขาอยู่แล้วในห้องรับแขก

ออกจากบ้านของอะซุมะ พยัคฆ์ก็บอกคนขับรถให้ไปที่บริษัท ซึ่งตั้งอยู่ในตึกของโทะระกรุ๊ป

ตัวตึกนั้นมีสี่สิบชั้น แบ่งส่วนเป็นของบริษัทและบริษัทในเครือแปดชั้น นอกนั้นเปิดให้บริษัทอื่นเช่าเต็มทุกชั้น แม้ค่าเช่าจะถือว่าแพงมหาโหด แต่ก็คุ้มค่า เพราะตึกอยู่ใจกลางเมือง อยู่ใกล้สถานีรถไฟใต้ดิน การเดินทางสะดวกสบาย

“นายใหญ่รออยู่ที่ห้องทำงานครับ” พอก้าวลงจากรถ ลูกน้องของพ่อก็มายืนรอก่อนแล้วเพื่อแจ้งเขา

พยัคฆ์ถอนหายใจยาวด้วยความเบื่อหน่าย ก่อนตอบ “ถ้าพร้อมแล้วจะเข้าไปก็แล้วกัน”

“ไม่ได้ครับ ท่านต้องการพบคุณตอนนี้อยู่”

ชายหนุ่มทำเสียงขัดใจครั้งหนึ่ง จึงยอมก้าวตามลูกน้องไปแต่โดยดี

ลิฟต์พาเขาขึ้นไปชั้นแปด เมื่อก้าวออกมาก็เดินไปหยุดหน้าห้องหนึ่ง เขาเคาะประตูแล้วผลักเข้าไป ช่างในนั้นเป็นห้องทำงานกว้างทาสีเรียบๆ ตกแต่งด้วยข้าวของไม่กี่ชิ้น ผนังด้านหลังโต๊ะมีรูปพยัคฆ์ติดปีกประดับอยู่ ทำให้ห้องดูน่าเกรงขามยิ่งขึ้น บนโต๊ะทำงานซึ่งมีข้าวของเบรียบก็จะมีรูปปั้นเสื้อสีดำวางไว้

ผนังด้านหนึ่งเป็นกระจก และที่นั่นมีชายเลยวัยกลางคนคนหนึ่ง

ยื่นเอามือโพล่หลังอยู่ เขามองออกไปนอกห้องซึ่งเป็นระเบียบงเล็กๆ ตกแต่งเป็นส่วนหิน

“เมื่อไหร่จะเลิกใจอ่อน” นั่นเป็นคำถามแรกจากโดจิผู้เป็นพ่อของเขา พยัคฆ์เงียบ อีกฝ่ายเอ่ยต่อ “ยี่สิบปีแล้ว แกยังไม่ชินอีกหรือ”

“ผมไม่มีวันชิน”

คนเป็นพ่อถอนหายใจยาวๆ ละสายตาจากสวนหินด้านนอกมาหาลูกชายคนเดียว

“ความจริงใจอันสลับใจอ่อนมีเมตตาอย่างที่เป็นมันก็เป็นสิ่งที่ดี แต่แกล้งใจอ่อนกับคนทรยศแบบนี้ หุ่นส่วนของเราย่อมไม่พอใจ”

“แต่ผมก็ให้เขาเซ็นอินเงินอินทรัพย์สินทุกอย่างให้เราแล้ว ตอนนี้เขาเหลือแต่ตัว”

“เพื่อวันหนึ่งมันจะกลับมาเล่นงานเราได้งั้นแหละ”

พยัคฆ์ยิ้มเหี้ยม “ผมแน่ใจว่าเขาทำแบบนั้นไม่ได้แน่ๆ”

เพราะเขาได้กำความลับบางอย่างของอะซุมะเอาไว้แล้ว ความลับที่ถ้าถูกเปิดเผยออกไป จะทำให้ตาแก่นันได้รับความอับอายไปทั่วประเทศแน่ๆ เผลอๆ อาจะทั่วโลก เพราะข่าวในโลกไซเบอร์กระจายไว้มากว่าปรอทไปแล้ว

“บางที่แกก็รู้จักคนน้อยเกินไป แต่เอาเถอะ เรื่องนี้ถึงแกไม่ซ่ามัน ก็มีคนพร้อมจะจัดการมันอยู่แล้ว...มาที่เรื่องที่ดินตาแก่เรียวตะ มันเป็นเรื่องตั้งแต่อาทิตยที่แล้ว แต่จนป่านนี้แกก็ยังกล่อมตาแก่นันไม่ได้”

“เรียวตะไม่มีลูกไม่มีหลาน ถ้าไม่มีที่ดินตรงนั้นเขาก็ไม่มีที่อยู่ อีกราย ที่ดินของคุณดาโยอิจวินนี่ก็สวดยกว่าเป็นไหนๆ”

“เราต้องการทั้งสองที่ ไม่ใช่แค่ที่เดียว” พ่อของเขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ “แกจะใจอ่อนบ่อยๆ แบบนี้ไม่ได้ แกต้องทำให้เขายอมขายที่ให้เราให้ได้”

“ผมเกลียดการบังคับแค่ไหนพ่อก็รู้ เพราะมันเหมือนที่พ่อเคย

บังคับผมมาไงล่ะ!” พยัคฆ์เอ่ยเสียงล่อดไร้พิน

ตอนนี้ภาพที่ปรากฏในหัวเขา คือความทรงจำที่พ่อตามหาเขา กับพิณทองจนเจอระหว่างที่เขาออกไปซื้อของใช้จำเป็นสำหรับเริ่มต้นชีวิตใหม่ เขาเห็นคนของพ่อก่อน จึงพยายามหลบ พอสบโอกาสก็วิ่งหนี แต่ไม่พ้น

คนพวกนั้นจับตัวเขาไปหาพ่อ เขาขอพาพิณทองไปด้วย แต่ไม่มีใครฟังเสียงเขา และเมื่อเจอหน้าพ่อ พ่อก็ตบหน้าเขา สั่งให้คนทำร้ายเขาจนสลบ จับตัวเขาใส่รถและขับออกจากจังหวัดนั้นมา โดยไม่ให้โอกาสเขาได้ลาพิณทองแม้แต่คำเดียว!

“เรื่องมันผ่านมา...”

“คนทำไม่รู้รู้สึกอะไร แต่คนโดนทำไม่มีวันลืม จะกี่ปีผ่านไป ผมก็ไม่วันลืมนึกว่าพ่อทำลายอนาคต ทำลายชีวิตของผม”

“ฉันให้ชีวิตใหม่แก่ต่างหาก ถ้าฉันไม่ทำแบบนั้น ปานนี้แกก็คงเป็นแค่พ่อค้าเข็นผักขายในตลาดแค่นั้นแหละ”

“หรือผมอาจจะได้เป็นนักร้องอย่างที่ผมฝันไว้ก็ได้ แต่พ่อก็ทำลายความฝันของผมจนหมด”

“ความฝันบ้าๆ ไร้สาระหาความแน่นอนไม่ได้นะสิ”

“พ่อก็เอาแต่ดูถูกความฝันของคนอื่น!” พยัคฆ์ขบกรามแน่น

“ฉันไม่ได้ดูถูก แต่กำลังพูดให้แถมระหนักรู้ว่าตรงไหนที่มันดีกว่า อยู่ที่นี่แกมีเงิน มีบ้านหลังใหญ่ ไปไหนมีคนแห่แหนห้อมล้อม คนเคารพยำเกรง แกมีอำนาจที่ชี้เป็นชี้ตายชีวิตใครบางคนได้ด้วยซ้ำ”

“ผมบอกหลายครั้งว่านั่นเป็นสิ่งที่ผมไม่เคยต้องการ” เขาเน้นชัดถ้อยชัดคำเหมือนอย่างที่เขาเน้นมาตลอดนั่นละ แต่ก็เช่นเดิม พ่อไม่เคยเชื่อ

“แกก็แค่อยากเอาชนะจนถึงพันคำนี้ออกมา...แต่เอาละ เราจะไม่เถียงเรื่องนี้กันอีก”

“สุดท้ายพ่อก็ไม่เคยมองเห็นความฝันและความต้องการของผม”

“พรุ่งนี้แกลกลับไปที่บ้านตาแก่เร็ววตะ ใช้วิธีไหนก็ได้ให้มันยอมขายที่ให้” พ่อยังคงพูดในสิ่งที่ตัวเองต้องการพูด

“ผมจะไม่ทำลายความสุขสุดท้ายของแก” พยัคฆ์ประกาศเสียงดังฟังชัด

พ่อของเขาตอบโต้ะเสียงดังปัง! แต่พยัคฆ์ยังคงนิ่ง ไม่สะอึกสะเทือน

“แต่แกกำลังจะทำให้พวกเราลำบาก ถ้าหุ้นส่วนของเราไม่พอใจ แกก็รู้ว่าะเกิดอะไรขึ้น เขาไม่แค่ยกเลิกสัญญา แต่เขาจะทำมากกว่านั้น” ตอนท้ายพ่อลดเสียงให้เบาลง แต่ยังคงเป็นเสียงแห่งความหวาดหวั่นเช่นเดียวกับสีหน้ายามนี้

“ผมจะเสนอที่อื่น...”

“ไม่ได้! หุ้นส่วนเราต้องการตรงนั้นก็ต้องเป็นตรงนั้น หน้าทีแกคือเอามันมาให้ได้ ก่อนที่บริษัทอื่นจะซื้อตัดหน้า”

พยัคฆ์ไม่พูดอะไรอีก เขาหันหลังเดินจากมา โดยมีเสียงของพ่อดังไล่หลัง

“พยัคฆ์ติดปีกของเราจะพังเพราะแกไม่ได้ไ้ยักษ์ แกไดยินฉันทหรือเปล่า!”

เขาขบกรามแน่น มีแต่ชีวิตเขา ใจเขาสินะที่พังได้!

เมื่อพยัคฆ์ออกมาข้างนอกก็พบชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีวัยอ่อนกว่าเขาประมาณสามถึงสี่ปี ร่างสูงโปร่ง ผิวสีแทน หน้าตาดีและดูเป็นคนไทยแท้ ทำทางเป็นคนสุภาพอ่อนโยน แต่ก็มีแววเด็ดเดี่ยวเด็ดขาดอยู่ในที เขาอยู่ในชุดสูทสีเทาเข้ม สีหน้าดูเคร่งเครียด

“นัตลี” พยัคฆ์เอ่ยขึ้นก่อน

“อัฐบอกผมว่าพี่...ยอมปล่อยคุณอะซุมะ”

“ไม่ได้ปล่อย แต่คิดว่าการฆ่าให้ตายมันง่ายไป”

“แต่ยังงั้นแกก็ไม่รอดอยู่ดี คุณลุงคงไม่ปล่อยไว้”

“พี่รู้...ก็ให้พ่อเขาจัดการก็แล้วกัน” เขาเอ่ยเสียงเหนื่อยๆ

“เรื่องของคุณตาเรียวตะด้วยไหม้ยัยครับ”

“อ้อ แกน่าจะสารจริง ๆ”

“ผมเข้าใจความรู้สึกพี่ แต่ถึงเราไม่เชื่อ ก็ต้องมีคนหาทางซื้อจากแกจนได้ แล้วก็อาจใช้วิธีที่...โหดร้ายแบบที่พี่ไม่ชอบ” นัตลีหรือณัฐพลแสดงความเห็น

“มันก็จริงของนาย” พยัคฆ์พุดจบ ก็ระบายลมหายใจยาวๆ ด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย “ถ้าจั้นเรื่องนี้พี่ฝากนายด้วยก็แล้วกัน”

ณัฐพลยิ้มช้า “ไม่ใช่ร้านค้านะพี่ จะได้ฝากกันง่ายๆ”

“จะร้านหรือจะอะไร พี่ก็มั่นใจว่าไว้วางใจนายได้ คนของนายบอกแล้วใช่ไหมว่า นายต้องไปพบท่านรัฐมนตรีแทนพี่”

“บอกแล้วครับ แต่ลุงกับพ่อไม่อนุญาตให้ผมไป พ่อจะไปเอง” น้ำเสียงของณัฐพลบ่งบอกความน้อยใจอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยังฝืนยิ้ม

“เราทุกคนต่างก็มีเรื่องต้องต่อสู้ในแต่ละวัน” พยัคฆ์ว่าพลางเอื้อมมือไปแตะบ่าฝ่ายนั้นเพื่อปลอบใจ “และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่พี่ต้องสู้เพื่อตัวพี่เองแล้ว”

“พี่หมายถึง?”

“พี่จะไปเมืองไทย”

“เฮ้ย พี่จะไปทำไม ที่นั่นไม่มีใครแล้วนะพี่ แม่พี่ก็เสียไปแล้วญาติๆ ก็ไม่มีเหลือ” ณัฐพลทำหน้าแปลกใจ

“มีสิ...ที่นั่นมีหัวใจของพี่อยู่”

ณัฐพลทำหน้าแปลกๆ จะขำก็ไม่เชิง จะเลียนก็ไม่เต็มทีนัก เนื่องจากพอจะรู้เรื่องราวแต่หนหลังของผู้ที่เปรียบเสมือนพี่ชายคนนี้อยู่พอสมควร

“ป่านนี้เธออาจเป็นหัวใจของใครคนอื่นไปแล้ว ที่สำคัญ พี่คงไม่ลืมว่าที่นี่ก็มีใครบางคน...ควรจะเป็นหัวใจของพี่เช่นกัน”

“แต่นายก็รู้ว่าพี่ไม่ได้รักนะ...”

“นั่นไม่สำคัญ เพราะเธอเป็นปัจจุบันของพี่” ณัฐพลเน้นย้ำ

“เอาเถอะ นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาคุยเรื่องนี้ ยังไงพี่ก็จะไปหาพิณอย่างน้อยก็ไปขอโทษ ขอแค่ได้เห็นเธออีกครั้ง ให้แน่ใจว่าเธอสบายดีก็พอ” ระหว่างที่พูด พยัคฆ์ก็นึกถึงความฝันเมื่อคืน มันชัดเจนเหมือนความจริง และก็ทำให้ใจเขาร้อนรุ่มจนทนอยู่ไม่ไหว

“แล้วจะหาตัวเจอเธอครับ ผมจำได้ว่าพี่เคยส่งคนไปสืบหาเธอแล้วไม่พบนี่นา”

“พี่ถึงจะไปตามหาตัวเธอด้วยตัวพี่เอง...ยังงี้พี่ฝากที่นี่ไว้กับนายด้วยนะ”

“แต่คุณลุงคงไม่ยอม ทั้งเรื่องที่จะให้ผมทำอะไรๆ แทนพี่ ทั้งเรื่องที่จะปล่อยพี่ไปเมืองไทยนั่นแหละ” ณัฐพลเอ่ยอย่างคนรู้จักพ่อของพยัคฆ์ดี

“ครั้งนี้ใครก็ขวางพี่ไม่ได้” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น

แต่พยัคฆ์ก็รู้ดีว่าทุกอย่างไม่ง่ายเลย ไม่มีอะไรง่ายสำหรับเขา

พอรู้ว่าเขาจะกลับเมืองไทย การห้ามในแบบของพ่อก็เกิดขึ้นอีกครั้ง นั่นคือส่งนักฆ่ามืออาชีพมาเป็นคนห้ามเขา เขาต้องเอาชนะนักฆ่าให้ได้ ถึงจะมีสิทธิ์เดินทางกลับประเทศไทย ที่ผ่านมายัคฆ์เป็นฝ่ายพ่ายแพ้เสมอ พวกนั้นได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มงวด เลือดเย็น ไร้หัวใจ และอำมหิตเหมือนไม่ใช่คน

คู่ต่อสู้ของพยัคฆ์ในวันนี้เป็นชายวัยไล่เลี่ยกับเขา แต่เตี้ยกว่าเล็กน้อย สีหน้าท่าทางเต็มไปด้วยความเย็นชา แต่แววตาเหมือนสัตว์

กระหายเลือด

สถานที่ต่อสู้คือสนามหน้าบ้าน

ด้านหนึ่งของสนาม ได้จิ้งจิบซาอย่างสบายใจอยู่ตรงโต๊ะที่ นอกจากซาก็มีของว่าง ดนัย พ่อของณัฐพลนั่งร่วมโต๊ะด้วย ส่วนณัฐพลนั่งเฝ้าไปทางด้านหลัง สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งเครียดกว่าใครเพื่อน ที่นั่งข้างๆ ณัฐพลเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบกลางๆ หน้าละม้ายคล้าย ณัฐพล แต่บุคลิกดูสบายๆ กว่า ดูรักอิสระและเป็นตัวของตัวเองกว่า และไม่มีบุคลิกของนักบริหารเหมือนพี่ชาย ตอนนี้เขาดูหงุดหงิดและเบื่อหน่ายกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

แล้วการต่อสู้ก็เริ่มต้น พยัคฆ์บุกเข้าหาก่อน แต่ฝ่ายนั้นก็ตั้งรับได้เป็นอย่างดีและเป็นฝ่ายบุกกลับด้วยการเตะต่อยที่รวดเร็วและทรงพลัง จนพยัคฆ์แทบตั้งตัวไม่ทัน

แต่หลังจากผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะอยู่หลายรอบ ในที่สุดพยัคฆ์ก็คว้านักฆ่าลงได้อย่างหมดจดงดงาม

दनัยกับณัฐพลถอนหายใจโล่งอกและดีใจไปกับพยัคฆ์ ส่วนณัฐวุฒิ น้องชายของณัฐพลก็โล่งอกที่เกมบ้าๆ นี่จบลง เขาจะได้ออกไปทำงานนอกเสียที

แต่เดี๋ยวยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย ยากจะเดาความรู้สึก ครูต่อมา เขาก็เดินช้าๆ เข้าไปหาลูกชายที่ยืนหอบอยู่กลางสนาม แล้วทำท่าล้วงของบางอย่างออกจากกระเป๋า หลายคนตกใจ กลัวว่าเขาจะทำร้ายพยัคฆ์ แต่สิ่งที่เขายื่นให้ลูกชายคือ คีย์การ์ดและกุญแจคอนโดที่เมืองไทย

“ฉันใช้เวลาแถมสองเดือน ถ้าแกไม่กลับ ฉันจะไปรับตัวแกกลับด้วยตัวเอง!”

2

พยัคฆ์ไม่อาจสะกดความตื่นเต้นเอาไว้ได้ เมื่อได้ยืนกับต้น
ประกาศว่าเครื่องบินกำลังจะร่อนลงบนแผ่นดินประเทศไทย ประเทศ
ที่เขาเกิด ให้ชีวิตช่วงหนึ่ง และมีความรัก แม้ชายหนุ่มจะติดตาม
ข่าวสารที่เมืองไทยตลอด แต่ความรู้สึกนั้นก็ไม่เหมือนกับตอนที่เขาได้
กลับสู่อ้อมกอดของผืนแผ่นดินนี้ด้วยตัวเอง

ระหว่างเดินออกจากช่องประตูผู้โดยสารเพื่อไปเรียกแท็กซี่
พยัคฆ์รู้สึกเหมือนมีใครบางคนมองอยู่ จึงหันไปมอง แต่ไม่พบดวงตา
แม้แต่คู่เดียวที่มองเขาอยู่ ถึงกระนั้นเขาก็ไม่อาจวางใจ ยึดดีกว่าปีที่
ทำงานในแวดวงธุรกิจสีเทา เขารู้ดีว่าการเคลื่อนไหวทุกอย่างของเขา
อยู่ในสายตาใครสักคนเสมอ อาจจะเป็นคู่แข่งทางธุรกิจสักคน หรือ
อาจจะเป็นคนของพ่อเขา แม้วันนี้เขาจะมาในมาดนักท่องเที่ยวนะเออร์ๆ
แบบแบ็กแพกเกอร์ก็ตาม เขาก็เชื่อว่ามีอาจเล็ดลอดสายตาของผู้ที่
จับจ้องเขาอยู่แล้วไปได้

ชายหนุ่มเรียกแท็กซี่แล้วบอกจุดหมายปลายทาง ซึ่งก็คือบ้าน
ของพินทอง บ้านที่เขาเคยแอบส่งคนไปสอบถามเรื่องเธอ แต่ไม่เคย
ได้คำตอบ พ่อกับแม่ของเธอตัดขาดเธอตั้งแต่วันที่เธอหนีไปกับเขา แต่
ตอนนี้เวลาล่วงมาสี่ปีแล้ว เขาหวังว่าพวกท่านอาจให้อภัยเธอแล้ว

ชายหนุ่มฝากรถติดประมาณครึ่งชั่วโมงก็ถึงจุดหมาย ซึ่งไม่มีอะไรเหมือนเดิมสักอย่าง ตลาดที่พ่อแม่ของพิณทองเคยขายผักกลายเป็นตลาดร้าง ผังตรงข้ามจากที่เคยเป็นบ้านคน ร้านโชห่วย ร้านขายข้าวมันไก่ ข้าวหมูแดง กลายเป็นตึกแถว

ระหว่างที่พยัคฆ์ยืนเก้ๆ กังๆ ไม่รู้จะไปทางไหนนั่นเอง คนขับแท็กซี่คนหนึ่งจอดอยู่แถวนั้นก็โฉบเข้ามาใกล้

“แท็กซี่เปล่าครับ รับรองไม่มีส่งรถ ไม่มีเติมแก๊ส พร้อมส่งถึงที่อย่างปลอดภัย ไม่มีชาร์จ มีแต่หัวใจไว้คอยบริการผู้โดยสารเท่านั้นครับ”

พยัคฆ์หันไปมอง แล้วก็ต้องเขม่นมองฝายนั้นอย่างพิจารณามากขึ้น “เอ๊ะ ซีฟ ซีฟหรือเปล่า”

ฝายนั้นเองก็เขม่นมองเขาเช่นกัน จากนั้นก็เบิกตากว้าง

“ไฉ่ยัักษ์!”

แล้วทั้งสองก็โผล่เข้ากอดกันด้วยความดีใจ

“นี่มึงมาได้ยังไง แล้วพิณล่ะ พิณอยู่ไหน ไม่ได้มาด้วยหรือว่าแต่พวกมึงไปทำมาหากินอยู่ที่ไหนกัน ไม่ส่งข่าวมาบ้างเลยนะ แล้วนี่มีลูกกี่คนวะ” พอผละออกจากกัน ฝายนั้นก็รัวคำถามไม่ยั้ง ทั้งน้ำเสียงทั้งสีหน้าตื่นเต้นเป็นที่สุด

พยัคฆ์ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟัง

ซีฟหรือสุซีฟ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิททั้งของเขาและพิณทอง ซ้ำยังเป็นคนช่วยเหลือตอนเขาพาพิณทองหนี นั่งฟังอย่างสงบ พอฟังจบก็ได้แต่อุทานด้วยความสงสารพิณทอง

“แล้วป่านนี้ไฉ่พิณมันไปอยู่ที่ไหนวะเนี่ย”

“ความจริงฉันก็คิดอยู่แล้วว่าพิณคงไม่กลับมาหาพ่อกับแม่เขา แต่อีกใจก็ยังแอบหวังว่าเวลาผ่านมานานขนาดนี้ พิณคงติดต่อกับแม่แล้ว และท่านก็คงให้อภัยเธอ”

“ติดต่อมาตอนนี้ก็ไม่ทันแล้วละ พ่อกับแม่พิณเสียหมดแล้ว...”

พยัคฆ์เจียบไปด้วยความเสียใจและเศร้าใจ เขายังไม่ได้กราบขอโทษท่านทั้งสองเลยที่ทำให้พวกท่านอับอายขายหน้าคนอื่น

“แล้วนี่เจ็งจะทำยังไงต่อไป”

“ฉันจะต้องตามหาพิณให้เจอ...”

พยัคฆ์ตัดสินใจใช้บริการนักสืบ โดยให้บงไม่อัน ดังนั้น

เพียงวันเดียวหลังจากนั้น เขาก็มาเฝ้าอยู่หน้าบ้านของพิณทองซึ่งเป็นบ้านจัดสรรหลังกะทัดรัด สภาพค่อนข้างเก่าโทรม ที่ตอนนี้รั้วบ้านเดี่ยวๆ ถูกปิดเอาไว้ ภายในบ้านก็เจียบเจียบเหมือนไม่มีคนอยู่ แต่จากข้อมูลที่นักสืบบอก ตามปกติตอนสายๆ อย่างนี้พิณทองจะอยู่บ้าน ส่วนตอนบ่ายไปถึงตอนค่ำเธอจะออกไปขายของที่ตลาดนัด

ชายหนุ่มชะเง้อคอมองเข้าไปในเขตบ้าน ก็เห็นรถมอเตอร์ไซด์แบบพ่วงข้างคันหนึ่งจอดอยู่ แต่เป็นพ่วงข้างที่ทำเป็นชั้นวางของ มีขวดบรรจุผงเครื่องสำอางไว้นั่น

พยัคฆ์มองหาออกหน้าบ้าน แต่ไม่เจอ จึงอ้าปากจะร้องเรียกเธอ แต่แล้วก็หุบลงเพื่อต้งสติให้มัน แล้วคิดว่าตอนเห็นหน้าเธอ เขาจะพูดว่าอะไร จะทำหน้าอย่างไรดีนะ

“พิณ ผมคิดถึงคุณเหลือเกิน...” เขาซุ่มพูด ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ได้สิ ถ้าพูดแบบนี้ต่อหน้าแฟนของพิณ มีหวังโดนตีบ”

“พิณ คุณเป็นไงบ้าง สบายดีหรือเปล่า” เขาซุ่มอีกพลางวางหน้าเคร่ง ก่อนทำหน้าไม่เห็นด้วย “ประโยคโคตรพั่นๆ เลย ถ้ามอะไรที่มันดูดีกว่านี้มั้งวะ”

“พิณ ผมขอโทษนะสำหรับเรื่องเมื่อสี่ปีก่อน...เออ ขอโทษเธอไปก่อนเลยก็แล้วกัน” ได้ข้อสรุปกับตัวเองแล้ว พยัคฆ์ก็อ้าปากขึ้นอีก แต่จังหวะนั้นเอง สัญชาตญาณของเขาก็บอกว่า มีใครบางคนย่อง

มาทางด้านหลังอย่างประสงคร้าย

พยัคฆ์หันขวับพร้อมกับปล่อยหมัดออกไปทันที ฝ่ายนั้นหลบวูบ แล้วร้อง ‘เฮ้ย!’ ออกมา เป็นเสียงของผู้ชาย ตามมาด้วยการพยายาม จะเข้ามาจับตัวเขา พยัคฆ์ปล่อยหมัดอีกรอบ ฝ่ายนั้นก็หลบได้เช่นเคย ก่อนจะสวนกลับ แต่พยัคฆ์ก็หลบได้

จากนั้นการต่อสู้ก็เกิดขึ้น โดยไม่ถามไถ่อะไรกันทั้งสิ้น พยัคฆ์ คิดว่าคนคนนี้เป็นคนของศัตรูอย่างแน่นอน ข้าฝีมือก็ไม่ธรรมดาเสียด้วย ชื่นเชิงดีมากทีเดียว

หลังจากแลกหมัดกันไปสักพัก ในที่สุดพยัคฆ์ก็ขัดเจ้านั้นลงไป กองกับพื้นจนได้ เขาตามไปหมายจะฆ่า แต่อีกฝ่ายยกมือขึ้นเป็นเชิง ห้าม

“เดี๋ยวก”

พยัคฆ์ยังมียังทำเอาไว้ได้ทัน แต่ก็เตรียมพร้อมที่จะปล่อยออกไปตลอดเวลา ตาก็จ้องอีกฝ่ายเหม็ง ทำให้เห็นว่าฝ่ายนั้นเป็นชายหนุ่ม ร่างสูงใหญ่ ผิวขาวจัด หน้าตาเข้าขั้นว่าหล่อสะดุดตาмаกคนหนึ่ง ผมยาวระตั้นคอแบบคนไม่ค่อยดูแลตัวเอง และสวมเสื้อมอเตอร์ไซด์รับจ้าง

“ใครส่งนายมา” เขากะซากเสียงถาม

ฝ่ายนั้นขมวดคิ้วงๆ “ฉันต้องถามนายมากกว่าว่าใครส่งนายมา”

ถึงคราวที่พยัคฆ์จะต้องขมวดคิ้วงๆ บ้าง “ส่งฉัน? ส่งไปไหนอะ”

“ไฉนที่ถามสินี่หว่า” ทางนั้นว่าพลางเข้มนมองเขาอย่างพิจารณา “ท่าทางก็ดูไม่เหมือนพวกลูกกะจ๊อกซะด้วย...เอ หรือนายใหญ่มาเองหรือเปล่าวะเนี่ย”

“ฉันขอถามอีกคำ ใครส่งลูกน้องท่าทางไม่เต็มเต็งแบบนายมา”

พัยค์คิดว่าตัวเองเสียเวลาตรงนี้มากพอแล้ว

“ฉันก็ต้องถามเหมือนเดิมว่าทำไมต้องมีใครส่งฉันมา ในเมื่อที่นี่
เป็นบ้านของฉัน”

“บ้านนาย? บ้านไหนหลังไหน”

ทางนั้นชี้มือไปบ้านข้างขวาของบ้านพิณทอง พัยค์เบิกตากว้างด้วยความดีใจ

“เจ้านายก็รู้จักกับพิณนะสิ”

“อยู่บ้านติดกันขนาดนี้ ไม่รู้จักหอรอกมั่ง...ตกลงคือมาหาน้ำพิณ
ไม่ได้จะมาขโมยของ?”

“ขโมยของ? คนอย่างฉันเนี่ยนะขโมยของ เอาอะไรคิด” พัยค์
ย้อนถามด้วยความโมโห

“อ้าว จะไปรู้เหรือ เห็นด้อมๆ มองๆ อยู่ตั้งนาน...ตกลงมาหา
น้ำพิณนี่เอง...เอ เวลานี้ น้ำพิณน่าจะ...”

“เฮีย! เฮียเป้! ฮือออ” ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะพูดจบ เสียงเรียก
ชื่อเขาพลางร้องให้กีดกันเสียก่อน แล้วร่างประเปรียวของเด็กสาว
คนหนึ่งในชุดนักศึกษาตัวโคร่ง กระโปรงจีบรอบก็โผล่เข้ามาหาเขาอย่าง
เสียขวัญ “เฮียเป้ พาเก่งไปโรง’บาลหนอย ฮือแม่...แม่...”

“แม่ทำไม แม่เป็นอะไร!” ชายหนุ่มก็ลงถามเสียงตกใจ

พัยค์ไม่เห็นหน้าเด็กสาว เพราะเธอซุกหน้าลงกับอกของชาย
หนุ่ม

“แม่ถูกรถชน ฮือ แม่...” เด็กสาวพูดจาแทบไม่เป็นภาษา เท่านั้น
เอง ชายหนุ่มก็รีบประคองเธอไปที่รถมอเตอร์ไซค์กลางเก๋ากลางใหม่
ของเขาซึ่งจอดอยู่ใกล้ๆ นั้น เด็กสาวรวบกระโปรงแล้วโดดขึ้นซ้อนท้าย
ก่อนจะขี่รถจากไป พ่อหนุ่มมอเตอร์ไซค์รีบจ้ำงก็หันมาทาง
พัยค์

“คุณ จะไปหาน้ำพิณไม่ใช่เหรือ มาสิ นั่งวินตามมาละกัน”

พัยค์ยืนงออยู่คนเดียวหนึ่ง จึงตัดสินใจเรียกมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่อยู่แถวนั้นให้ตามไป

มอเตอร์ไซค์สองคันถึงหน้าโรงพยาบาลในเวลาไล่เลี่ยกัน
มันเป็นโรงพยาบาลรัฐบาลที่ใกล้ที่สุด

พลองจากรถได้ ชายหนุ่มกับเด็กสาวก็วิ่งเข้าด้านในโรงพยาบาล โดยวิ่งไปที่แผนกฉุกเฉิน ส่วนพัยค์จ่ายค่ามอเตอร์ไซค์รับจ้างเสร็จแล้วจึงเดินตามไป เขาเริ่มสังหรณ์แปลกๆ

หรือว่า...พิณทองจะเป็นอะไร

“พี่พยาบาลคะ แม่หนูเป็นยังไงบ้าง” เขาได้ยินเด็กสาวถามนางพยาบาล

“คนไข้ชื่ออะไร ไซท์โดนรถกระบะชนมาเมื่อไหร่หรือเปล่าคะ”

“ไซค์คะ ตอนนี้อยู่เป็นยังไงบ้างคะ”

“เบื้องต้นไม่พบบาดแผลใหญ่จะคะ มีแผลตามตัวจากการถูกชนและครูดกับซีเมนต์เท่านั้น แต่ต้องรอผลซีทีสแกนก่อนว่าสมองบวมหรือมีเลือดออกหรือเปล่า ระหว่างรอ รบกวนญาติไปกรอกประวัติคนไข้ให้ก่อนนะคะ ทางนี้เลยคะ” แล้วนางพยาบาลก็เดินนำเด็กสาวไปทางโต๊ะที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ นั้น

ชายหนุ่มจะทำจะก้าวตามเธอไป แต่พัยค์เรียกเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนนาย ไหนล่ะพิณ”

“อ้อ น้าพิณก็คนที่อยู่ในห้องนั่นไง”

“หมายความว่าพิณโดนรถชนหรือ! ฉันก็นึกว่าพิณทำงานอยู่ที่นี้...” พัยค์ร้องเสียงดังด้วยความใจหายและขุ่นลุก ผืนของเขาแม่นยำไปหรือเปล่า!

เสียงของเขาทำให้หลายคนหันมามอง รวมถึงเด็กสาวด้วย พัยค์ก็หันไปมองเธอพอดี ครั้นแล้วต่างฝ่ายต่างก็เบิกตากว้าง

สำหรับพยัคฆ์ เขารู้สึกเหมือนเลือดในร่างกายหยุดไหลเวียน
กะทันหัน ขณะที่หัวใจกลับเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นเหมือนจะไหลออก
มานอกอก

เด็กสาวคนนั้น...หน้าตาเหมือนเขาผสมกับพิณทอง แต่ดวงตา
คู่ นั้นเหมือนเขาราวกับถอดพิมพ์กันมา

ครู่ต่อมา พยัคฆ์ก็เดินเข้าไปหาเด็กสาวอย่างลึมตัว “หนู...”

เด็กสาวมองเขาตาค้างครู่หนึ่งก็สะบัดหน้าหนี หันไปบอกข้อมูล
นางพยาบาลต่อ ขณะที่ชายหนุ่มในชุดมอเตอร์ไซค์รีบจ้างเดินมาจ้อง
หน้าเขาอย่างพิจารณา ก่อนเอ่ยว่า

“เอ...จะว่าไป คุณกับแก่งก็หน้าคล้ายกันนะ...”

“แก่ง...นายคงหมายถึงเด็กคนนั้นใช่ไหม” เขาพยักพยักไปทาง
เด็กสาว “เด็กคนนั้นเป็นลูกของพิณใช่ไหม”

“ใช่...”

“เฮีย...ไปนั่งรอแม่ทางโน้นดีกว่า” เด็กสาวก้าวฉับๆ ไปหาชาย
หนุ่มคนนั้น แล้วดึงแขนอีกฝ่ายเดินหนีพยัคฆ์ไป

“เดี๋ยวหนู...ฉันขอถามอะไรหน่อยได้มั้ย” พยัคฆ์รีบเรียกไว้

“หนูไม่มีอะไรจะตอบคุณ” เด็กสาวตอบทันควันเสียงกระด้าง

“ฉันขอเวลาไม่นาน”

“แค่วินาทีเดียว หนูก็ไม่มีให้คุณ!” เสียงนั้นกระด้างขึ้นอีกเท่า
หนึ่ง พร้อมแววตาแสดงความเกลียดชังจนพยัคฆ์สะอึก แต่นั่นก็
เป็นการยืนยันได้ชัดเจนทีเดียวละว่าสิ่งที่เขาคิดนั้นถูกต้อง เด็กคนนี้
เป็นลูกเขา ลูกของเขากับพิณทอง!

เขามีลูกกับผู้หญิงที่เขารัก!

“แก่ง ทำไมพูดกับลูกเขาแบบนั้นล่ะ ลูกเขาเป็นเพื่อนน้ำพิณนะ”

พ่อหนุ่มมอเตอร์ไซค์รีบจ้างสะกิดเตือน

“ไม่ใช่เว้ยเฮีย แม่ไม่มีเพื่อนแบบนี้” เธอตอบทางนั้น แต่ยังมอง

พยัคฆ์ด้วยแววตาเหมือนเดิม

“พินเคยบอกว่าไม่ว่าลูกจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตาม จะตั้งชื่อลูกว่าเก่ง เพราะอยากให้ลูกเป็นเด็กเก่งและกล้าหาญ” พยัคฆ์เอ่ยขณะสืบท่าเข้าหาเด็กสาว “ฉันยังเคยเล่นมุกกับพินว่า ถ้าอยากให้ลูกเก่ง กล้าหาญ ให้ชื่อเสียดีมัย เพราะความหมายเดียวกับชื่อพ่อของเขา”

ชายหนุ่มในชุดมอเตอร์ไซด์รับจ้างเบิกตากว้าง มองทั้งคู่สลับไปมาอีกครั้ง “เอ๊ะ หรือว่า...”

“ไม่ใช่!” เด็กสาวที่ชื่อเก่งรีบปฏิเสธ แล้วดึงแขนเขาไปอีกทางทันที

แต่พยัคฆ์ไม่ยอมแพ้ ชายหนุ่มก้าวตาม จังหวะนั้นประตูห้องฉุกเฉินเปิดออกพอดี แพทย์ผู้ทำการรักษาพินทองก้าวออกมา เด็กสาวรีบพุ่งเข้าไปหาทันที

“คุณหมอคะ แม่หนูเป็นยังไงบ้างคะ”

“รอผลสมองอยู่ครับ ผลยังไม่มา ส่วนส่วนอื่นๆ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

“หนูเข้าไปเยี่ยมแม่ได้มั๊ยคะ”

“ได้ แต่อย่ารบกวนคนไข้ล่ะ” จากนั้นหมอก็ก็นั่งไปส่งงานนางพยาบาลแล้วเดินไปตรวจคนไข้ต่อไป

พยัคฆ์บอกไม่ถูกว่าเวลานี้รู้สึกอย่างไร ตีใจนั้นตีใจนักที่ได้พบอดีตคนรักอีกครั้งหลังจากไม่ได้พบมาตลอดเกือบสี่สิบปี แถมเธอยังมีลูกกับเขาอีก แต่ดูเธอเถอะ ต้องมาเจอเธอในสภาพที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผล ใบหน้าบางส่วนบวมซ้ำ มีสายระโยงระยางเต็มไปหมด

“พิน...” เขาควางชื่อนั้นด้วยความสะทอนใจ

“แม่จ๋า แม่ได้ยินเก่งมั๊ย” เด็กสาวก้มหน้าลงไปเอ่ยข้างหูคนเป็น

แม่ “แม่อ่าหลับนานนะ รีบตื่นมาแล้วก็กลับบ้านเจานะแม่นะ”

พยัคฆ์น้ำตาซึม มองภาพนั้นด้วยความรู้สึกทั้งเต็มตื่น ทั้งดีใจ พร้อมกันนั้นก็โทษตัวเองที่ตอนนั้นไม่เก่งให้มากพอจะเอาชนะคนของพ่อ ทำายุคก็นึกเสียดายวันเวลาที่หล่นหายเหลือเกิน

ดูสิ เขาควรจะได้อยู่ดูแลเมียรัก ดูแลลูกสาว ได้ใช้ชีวิตครอบครัว พ่อแม่ลูก เด็กสาวตรงหน้าควรจะได้เรียกเขาว่า ‘พ่อ’ เธอควรจะมีของเขาด้วยสายตาแห่งความรัก ความเคารพ และศรัทธา ไม่ใช่สายตาเกลียดชังที่แสนเจ็บปวดนั้น

“หนู...ลูก” พยัคฆ์เรียกเด็กสาวอีกครั้ง

“หนูไม่ได้เป็นลูกคุณ!” เธอเงยหน้ามาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหินห่างและเย็นชา

“หนูหนีความจริงไม่พ้น...”

“ตกลงคุณเป็นพ่อเก่งจริงๆ เหมอเนี่ย!” ชายหนุ่มอีกคนเอ่ยแทรกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ดีใจด้วยนะเก่ง นี่ไง ตอนนี่เก่งมีพ่อเหมือนคนอื่นๆ แล้วไง”

“หนูไม่ได้อยากมีพอนะ เฮียเบ๊ โดยเฉพาะพ่อใจร้ายที่ทิ้งลูกทั้งเมียไป ไม่มีอะไรจะดีกว่า” เด็กสาวเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ

“พ่อมีคำอธิบายสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น” พยัคฆ์ไม่โกรธเธอสักนิดที่เธอไม่ยอมรับเขา ถ้าตัวเขาต้องเจออย่างเธอ อาจจะออกอาการมากกว่านี้ก็ได้

“คุณจะถูกยิงก็ได้ แต่ความจริงก็คือคุณทิ้งแม่กับหนูไปแล้วเป็นเวลาเกือบยี่สิบปี...”

“พ่อขอโทษลูก พ่อขอโทษ” พยัคฆ์ค้อมศีรษะลงเพื่อแสดงความรู้สึกเสียใจอย่างจริงใจ

“หนูไม่รับ และแม่ก็คงไม่รับเหมือนกัน คุณกลับไปเถอะคะ แล้วก็ไม่ต้องมาที่นี่อีก หนูกับแม่ไม่ต้องการเห็นหน้าคุณ”

“เก่ง ใจเย็นก่อนเถอะ” เป้หรือธนาคมพยายามปราม

“ไม่เป็นไร ถ้าฉันเป็นเก่งอาจจะอะลเวลาดหนักกว่านี้...ฉันเข้าใจ
ลูกดี” พุดจบ พยัคฆ์ก็หันหลังเดินจากไป

ทางด้านชายหนุ่มกับเด็กสาว ต่างก็มองตามร่างสูงใหญ่นั้นด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน ธนาคมมีแต่ความตื่นเต้นดีใจแทนเก่งหรือ
สุวีราที่ได้พบพ่อเสียที่ เขารู้จักเธอมาตั้งแต่เด็กๆ รู้ดีเสียวละว่า จริงๆ
เธอต้องการมีพ่อเหมือนคนอื่นๆ เพียงแต่พยายามซ่อนมันไว้ภายใต้
ท่าทีแข็งๆ ปากแข็งๆ เท่านั้น

“พ่อของเก่งยังหนุ่มอยู่เลย แล้วก็ดูเท่มากด้วย ยังกะพวกมาเฟีย
เอ่อ พี่หมายถึงเขาดูมีอำนาจ มีพลังดูน่าเกรงขามนะ”

“แต่ไม่มีความเป็นพ่อ” สุวีราเอ่ยเสียงหยัน

“เขาอาจจะไม่สะดวกก็ได้ และตอนนี้เขาก็กลับมาแล้ว”

“ถ้าไม่ใช่เพราะเขา แม่ก็คงไม่เป็นแบบนี้ ถ้าเขาอยู่กับเรา ช่วย
กันทำงานหาเงิน แม่ก็คงไม่ต้องทำงานหนัก จนต้องออกไปโดนรถชน
แบบนี้” เด็กสาวเอ่ยปนสะอื้น

ธนาคมมองเธอด้วยความสงสาร เห็นใจ

“เก่ง เป้ พิณเป็นยังงี้บ้าง” เสียงรื้อนร่นและเป็นหวัดขึ้น ก่อน
สาวใหญ่วัยสี่สิบกลางๆ คนหนึ่งจะเดินเข้ามา เธออยู่ในชุดแต่งกาย
เรียบๆ ติดจะเซย

“ป้าศรี...” สุวีราเฝ้าเข้าหาแล้วกอดแน่น เด็กสาวร้องไห้ออกมา
เบาๆ ผู้มาใหม่เลยได้แต่ลูบหัวลูบหลังอย่างให้กำลังใจ ทำให้ธนาคม
อาศัยจังหวะนั้นเดินออกมาเพื่อตามหาพ่อของสุวีรา

**ธนาคมพบเขาตรงหน้าเคาน์เตอร์นั่นเอง ฝ่ายนั้นกำลัง
คุยอยู่กับนางพยาบาลด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แต่สักพักก็มีสีหน้า
ผ่อนคลายลง**

“ฉันจะรับเป็นเจ้าของไข้ของพิณเอง” พยัคฆ์เอ่ยกับเขาเมื่อเสร็จธุระกับนางพยาบาลแล้ว ธนาคมทำเสียงรับทราบ จากนั้นสองหนุ่มจึงเดินตามกันไปนั่งคุยที่โรงอาหารของโรงพยาบาล

“ไม่อยากจะเชื่อเลย อยู่ๆ พ่อของเก่งก็โผล่มา”

“ความจริงฉันไม่ควรจากพวกเขาไปไหนทั้งนั้น แต่ฉันมันไม่ได้เรื่อง...ว่าแต่นายเถอะ เป็นอะไรกับพิณเธอ เป็นญาติเธอรึเปล่าไหนล่ะ”

“เปล่าหรอกครับ ผมก็เป็นเพื่อนบ้านกับน้ำพิณกับเก่งนี่แหละครับ...”

“อ้าว ไม่ใช่ญาติ แล้วทำไมเธอทอดลูกสาวฉันแน่นขนาดนั้นล่ะ” พยัคฆ์เกิดอาการหวงลูกสาวขึ้นมาทันใด

“อะ?” ธนาคมเบิกตากว้าง “เอ่อ...ก็...”

คนที่เพิ่งได้เจอลูกสาวทำหน้าเคร่ง จ้องมองชายหนุ่มอย่างไม่ชอบใจ “เมื่อก่อนเป็นไงไม่รู้ แต่หลังจากวันนี้ฉันขอสั่งห้ามนายทอดหนูเก่งเหมือนอย่างวันนี้อีก”

“โอ๊ย อย่าทำเหมือนผมอยากทอดเด็กแสนนั้นสิ ก็ตอนนั้นมันตกใจ ก็ต้องทอดปลอบหน่อยปะคนเราอะ”

“ขอให้จริงก็แล้วกัน...เออ แล้วฉันถามอะไรหน่อยได้มั๊ย พินเขามี...ครอบครัวมั๊ย แล้วเขามีลูกกี่คน” พยัคฆ์เริ่มซักเรื่องราวของอดีตคนรัก

“น้ำพิณไม่สนใจใครหรอก ทำงานงๆ ทั้งวัน หาเงินให้ไ้แก่เรียนหนังสือ แต่ถ้าถามว่ามีคนมาจีบมั๊ย เพียบ”

ได้ยินเข้า พยัคฆ์ก็ยิ่งรู้สึกผิด “พิณกับหนูเก่งคงลำบากมาก”

“ก็ลำบากเอาเรื่องเหมือนกัน ดูไ้แก่ดี ผอมเหลือตัวนิดเดียวเอง ทำงานด้วยเรียนไปด้วยตั้งแต่มัธยมโน้นแล้ว” น้ำเสียงธนาคมเต็มไปด้วยความเป็นห่วงชนิดที่คนฟังสัมผัสได้ “แต่ตอนหลัง มันขายของ

ไม่ค่อยได้ เลขาฯของออนไลน์เพิ่มด้วยอีกทาง”

“โถ ลูก” พยัคฆ์ครางด้วยความสงสารลูกสาว “ได้ใช้ชีวิตแบบวัยรุ่นหรือเปล่านั้น”

“เวลานอนยังไม่ค่อยมีเลยคุณ แต่มันก็เก่งสมชื่อมันนั่นแหละ” คราวนี้อีกฝ่ายใช้น้ำเสียงชื่นชม จนพยัคฆ์ต้องเหลียวตาขึ้นมอง และก็เห็นความอ่อนโยนและเอ็นดูในแววตาของธนาคม

“ฉันอยากรู้เรื่องของพินกับหนูเก่งให้มากกว่านี้ นายเล่าให้ฟังหน่อยได้มั้ย หรือต้องรีบไปวิ่งวินหรือเปล่า” เขาถามพลางกวาดตามอง

“อือ ไม่ใช่เป็นไร คนที่วินเยอะแยะ ก็ให้เขาวิ่งกันไป ตั้งแต่เช้าผมได้มาหลายร้อยแล้ว วันนี้พอแค่นี้แหละ” ธนาคมโบกไม้โบกมือ และพยัคฆ์ก็นึกดูถูกในใจ

เป็นแค่มอเตอร์ไซค์รับจ้าง แถมยังเป็นวินที่ดูขี้เกียจ รีดอ่านมาชอบลูกสาวหัวหน้าแกพยัคฆ์ติดปีกเขียวหรือ หี เมื่อก่อนเป็นยังงี้ก็ช่าง แต่หลังจากนี้อะหวังว่าจะได้ถอดลูกสาวเขาอีก!

เสียงข้อความเข้าโทรศัพท์มือถือของธนาคมดังขึ้น ชายหนุ่มกดเปิดอ่านแล้วลุกขึ้น “ผมขอตัวก่อนนะ พอดีมีส่งเอกสารด่วน”

“อ้อ รับเป็นแมสเซนเจอร์ด้วย”

“ครับ ไม่แค่นั้นนะ งานอื่นผมก็ทำ เก็บขยะ ขายของเก่า ส่งน้ำส่งน้ำแข็ง ผมทำหมด ขอให้ได้เงิน...ผมไปก่อนนะครับ ฝากดูแลไ้เก่งด้วย” พูดจบก็ผละจากไป

พยัคฆ์กลับไปที่หน้าห้องฉุกเฉินอีกครั้ง พินทองยังไม่รู้สึกตัว ส่วนสุวีรานั่งสีหน้าเป็นทุกข์อยู่กับสาวใหญ่คนหนึ่ง เมื่อเด็กสาวเหลือบมาเห็นเขา สุวีราก็เบือนหน้าหนีไปทางอื่นทันที

พยัคฆ์ทรุดกายลงนั่งข้างสาวใหญ่แล้วเอ่ยแนะนำตัว “สวัสดีครับผมชื่อพยัคฆ์ เป็น...พ่อของหนูเก่ง”

สาวใหญ่คนนั้นเบิกตากว้าง “ว่าไงนะ”

“ผมเป็นคนรักของพิน...เป็นพ่อของเก้ง” พยัคฆ์แน่นขัดถ้อยขัดคำ

“อดีตคนรักของแม่ และเป็นแค่ผู้ให้กำเนิด ไม่ใช่พ่อ” สุวีราหันขวับมาตอบ “แล้วนี่เมื่อไหร่จะกลับไปชะที่ กลับไปที่ที่คุณเคยอยู่ก่อนหน้านี้ละ”

“พ่อจะไม่กลับ นับจากวันนี้พ่อจะอยู่กับหนู กับแม่” พยัคฆ์ตัดสินใจแล้วเมื่อรู้ว่าพินทองยังไม่มีใคร เธอรู้สึกตัวเมื่อไร เขาจะขอโทษเธอ และขอเริ่มต้นใหม่กับเธอ เขาจะชดเชยเวลาที่เสียไปกับเธอกับลูก

“ใครบอกว่าต้องการคุณเธอ พวกเราสองคนไม่ต้องการคุณสักหน่อย”

“เก้ง ใจเย็นก่อนลูก...” สาวใหญ่เอ่ยแทรก ก่อนหันมาทางพยัคฆ์ “สวัสดิ์คะ ดิฉันชื่อศรีพรรณ เป็นเพื่อนบ้านของพิน แล้วก็ป้าเจ้าเป้ คนขับวินมอเตอร์ไซด์”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณศรีพรรณ...”

ทันใดนั้นเอง พยาบาลที่อยู่แถวนั้นสองสามคนก็หันขวับไปมองห้องฉุกเฉิน แล้วพร้อมใจกันเร่งฝีเท้าเข้าไป นางพยาบาลคนหนึ่งกดวอร์เพื่อตามหมอด้วย

“เกิดอะไรขึ้นคะ แม่หนูเป็นอะไรหรือเปล่า” สุวีราผุดลุกขึ้นไปถามทันที

“ขอทางให้หมอกับพยาบาลทำงานกันให้สะดวกด้วยค่ะ อย่าเพิ่งถามค่ะ” นางพยาบาลตอบเสียงห้วน อาจเพราะรีบและเหนื่อยนั่นเอง

“อ้าว คุณ...” สุวีราหน้าตึง

แต่ศรีพรรณรีบดึงตัวไว้แล้วปลอบใจ

“ใจเย็นลูก อาจจะไม่ใช่แม่เราก็ได้ ในห้องนั้นมีคนไข้หนักตั้งหลายคน”

“แต่แค่บอกว่าแม่เป็นอะไร แค่นี้เอง ยุ่งยากตรงไหนคะป้า แม่เราเราก็ต้องห่วงปะ เขาน่าจะนึกถึงจิตใจเราบ้าง” สุวีราแย้ง

พยัคฆ์มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า และมองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าครุ่นคิด ที่นี่เป็นโรงพยาบาลของรัฐ คนไข้เยอะ หมอและพยาบาลไม่เพียงพอ ส่งผลให้หมอกับพยาบาลต้องทำงานหนัก พอทำงานหนักก็อาจจะเหนื่อยและออกอาการหงุดหงิดอย่างที่เห็นเมื่อครู่นี้

3

ครูใหญ่ นายแพทย์เจ้าของไข้ พิณทอง ก็เดินออกมาจาก
ห้องตรวจอีกครั้ง แล้วแจ้งกับพยัคฆ์และสุวีราว่า

“ศึระของคนไข้ได้รับการกระทบกระเทือน มีอาการสมองบวม
เล็กน้อย หมอให้ยาลดบวมไปแล้ว ที่นี้ก็ต้องรอดูว่าหลังจากฟื้นแล้ว
จะมีอาการอื่นแทรกซ้อนหรือเปล่า อ้อ เมื่อคืนนี้ความดันลดลงนิดหน่อย
แต่ดีขึ้นแล้วเหมือนกัน”

“คุณหมอครับ ถ้าผมจะย้ายคนไข้ไปรักษาที่อื่น ย้ายตอนนี้ได้มั้
ครับ”

“ทางเราก็ดูแลคนไข้เต็มที่เท่าเทียมกันนะคุณ”

“ผมทราบครับ ผมไม่ได้คิดเรื่องความเท่าเทียมหรือไม่เท่าเทียม
แต่ผมอยากให้เขาได้พักฟื้นแบบสะดวกสบาย...ไม่ทราบว่าโรง-
พยาบาลเอกชนที่ใกล้ที่สุดและมีเครื่องมือเครื่องมื้อมีครบพร้อมที่สุดคือ
โรงพยาบาลไหนครับ”

เป็นคำพูดที่ทำให้หมอ สุวีรา และศึพวรรณต้องเหลือบมองคน
พูดด้วยความไม่แน่ใจ

รายนาดไหนนั่น!

“คุณแน่ใจหรือว่ารับผิดชอบค่าใช้จ่ายไหว” หมอถามพลางลอบ

สำรวจเขาไปด้วย

“ครับ ผมขอยืนยันด้วยตำแหน่งประธานกรรมการบริษัทในเครือ
โทระกรุ๊ป” พยัคฆ์ว่าพลางยื่นนามบัตรให้นายแพทย์

อีกฝ่ายก็รับเอาไว้แล้วบอก

“ถ้าอย่างนั้นผมจะทำเรื่องส่งตัวเธอให้ก็แล้วกัน” พุดจบ หมอ
ก็เดินกลับเข้าไปในห้องเพื่อดำเนินการตามที่บอก

สุวีราเดินเข้ามาใกล้พยัคฆ์ มองหน้าเขาหนึ่งครู่หนึ่งก็เอ่ย

“หนูยอมให้คุณช่วย เพราะตอนนี้ชีวิตของแม่สำคัญที่สุด”

พยัคฆ์ยิ้มกว้าง มองเธอด้วยความชื่นชม “ลูกเป็นเด็กฉลาด
ฉลาดเหมือนพ่อ”

“คุณไม่ได้เลี้ยงหนู หนูจะฉลาดเหมือนคุณได้อย่างไร”

“มันอยู่ในดีเอ็นเอไงจะลูก” พยัคฆ์ยังคงยิ้ม หัวใจอบอุ่นขึ้นมา
อีกนิดที่ลูกสาวยอมให้เขาได้ช่วยเหลือพิณทอง

เด็กสาวเบะปากใส่เขาแล้วสะบัดหน้าไปทางอื่น ขณะที่ศรีพรรณ
ส่งยิ้มขอบคุณให้พยัคฆ์

ในที่สุดพิณทองก็ถูกย้ายเข้าไปพักรักษาตัวในโรงพยาบาล
เอกชนที่มีเครื่องมือทันสมัยที่สุด พยัคฆ์เปิดห้องพิเศษและจ้าง
พยาบาลพิเศษให้คอยดูแล เท่านั้นไม่พอ เขายังจองโรงแรมที่ใกล้
โรงพยาบาลที่สุดเอาไว้ด้วย

“อวดรวย” สุวีราอดค่อนแคะไม่ได้ ขณะที่ศรีพรรณเอ่ยชม
พยัคฆ์ไม่ขาดปาก

“พ่อของหนูมาได้จังหวะมาก ถ้าไม่มีเขา ป่านนี้พิณจะเป็นยังไง
บ้างก็ไม่รู้”

“หมอกับบอกอยู่นี้จะป้าว่าจะส่งไปศิริราช หมอเก่งๆ ทั้งนั้นเลย”
สุวีราตอบกลับด้วยน้ำเสียงหมั่นไส้คนที่ป้าพูดถึง ซึ่งตอนนี้เดินออกไป

คุยโทรศัพท์ที่ระเบียง

“แต่ที่นั่นคนไข้เยอะมาก ห้องพักรักษาพิเศษก็อาจจะไม่พอ อาจต้องรอนาน แถมไกลจากบ้าน ไปมาลำบาก นับเป็นบุญของหนูกับพิณที่เขากลับมา ป้าเองก็พลอยได้นั่งตากแอร์สบายๆ ไปด้วย”

“ป้าเจอเขาถึงสองชั่วโมงหรือยังคะ ชมเขาร้อยครั้งได้แล้วมั้ง ป้าอย่าลืมนะว่าเขาทิ้งแม่ทิ้งเก่งไปตั้งนาน แค่นี้มันทดแทนกันไม่ได้หรอก”

“ทดแทนกันไม่ได้ แต่ก็ดีกว่าเขาไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง และสิ่งที่เขาทำในตอนนั้นก็ถือว่าดีมากด้วย ว่าแต่ เขาทำงานอะไรนะ ทำไมรวยจังเนอะ”

ทั้งคู่เงิบไป เมื่อพยัคฆ์หวนกลับมาเข้ามาในห้อง สีหน้าของเขาดูยุ่งยากเล็กน้อย แต่ครู่ต่อมาเขาก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ เขาส่งยิ้มให้ลูกสาว

“เห็นป้าบอกว่า หนูชายของออนไลน์ด้วยเหรอ ขายอะไรเหรอลูก” เขาหาเรื่องชวนคุย แต่สุวีร่าไม่เล่นด้วย เธอลุกขึ้นเดินไปหาร่างมารดาที่นอนหลับอยู่บนเตียง แล้วก็มลงกระซิบ

“แม่จ๋า ตื่นขึ้นมาซะทีเถอะจ๊ะ มาไล่ผู้ชายคนนั้นเป็นเพื่อนเก่งหน่อย เก่งไม่ยากเห็นหน้าเข่อีกแล้ว”

แต่คนบนเตียงก็ยังคงนอนนิ่งไม่ไหวติง เธอจึงทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ใกล้ๆ นั้น

“ให้เวลาหนูเก่งหน่อยนะคะ” ศรีพรรณเอ่ยเสียงเบากับพยัคฆ์ “แกอาจกำลังซื่ออกอยู่ ทั้งเรื่องแม่แล้วก็เรื่องคุณ”

“ครับ ผมเข้าใจดี ผมไม่โกรธลูกหรอกครับ”

ศรีพรรณพยักหน้าแล้วขยับตัว “ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอตัวกลับไปก่อนนะคะ จะได้กลับไปดูบ้านให้พิณด้วย... เก่ง เดียวป้าให้ป้าเอาเสื้อผ้ามาให้หนูละลูก”

“เก่งกลับกับป่าด้วยดีกว่าค่ะ ยังไงที่นี่ก็มีนางพยาบาลเฝ้าแม่แล้ว” สุวีราว่าพลางลุกขึ้น เธอจำต้องตัดสินใจไม่อยู่เฝ้าแม่ทั้งที่เป็นห่วงนัก เพราะถ้าอยู่เท่าากับเธอต้องเจอพยัคฆ์ ซึ่งเธอไม่ยากให้เป็นเช่นนั้น แต่แล้วเธอก็นึกอะไรได้ ทำไมเธอต้องเป็นฝ่ายไปล่ะ “เออ เก่งเปลี่ยนใจแล้วค่ะ เก่งอยู่เฝ้าแม่ที่นี่ดีกว่า คนอื่นสมควรต้องกลับ”

แน่นอน ตอนพูดคำว่า ‘คนอื่น’ เธอมองที่พยัคฆ์เขม็ง ซึ่งเขาก็พยักหน้าง่าย ๆ

“พอมีธุระพอดี ต้องขอตัวก่อน แล้วจะมามาหาแม่กับหนูใหม่”

“ไม่ต้องมาหรอกค่ะ”

“เก่ง...” ศรีพรรณปราม เด็กสาวหน้าอเป็นม้าหมากรุก ก่อนยกมือไหว้คนเป็นป่า

“รบกวนป่าเรื่องเสื้อผ้าด้วยนะคะ” แล้วจึงเดินกลับไปนั่งที่เดิมโดยไม่สนใจเขาอีก

“หนูเก่งกำลังเครียดและซีอกเลยอาจจะแสดงออกแบบไม่น่ารักเท่าไร ตามปกติแกไม่ใช่เด็กดื้อหรอกค่ะ” ศรีพรรณเอ่ยขึ้นอีกเมื่อเดินเคียงเขาไปตามทางเดิน

“ผมเข้าใจลูกมากๆ ครับ คุณศรีไม่ต้องเป็นห่วงเลย และผมก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ด้วย ผมจะต้องทำให้แกยอมรับในตัวผมให้ได้ แม้จะต้องใช้เวลานานแค่ไหนก็ตาม”

ระหว่างนั้นมีคณะแพทย์และพยาบาลเดินสวนกันมาคณะหนึ่งตามหลังด้วยบุรุษพยาบาลคนหนึ่งที่เข็นรถเข็นบรรจุเสื้อผ้า ถึงพยัคฆ์จะไม่ได้สนใจนัก แต่เขาก็รู้สึกว่ามีสายตาคู่หนึ่งจับจ้องเขาเป็นพิเศษ พอเขาหันไปมองคนทั้งหมดนั้นก็ไม่มีพบใครสักคนที่มองเขา ทุกคนตั้งใจฟังที่นายแพทย์พูด ส่วนบุรุษพยาบาลก็เข็นรถเสื้อผ้าเข้าไปในห้องคนไข้ใกล้ๆ แล้ว

ชายหนุ่มหันหน้ากลับไปทางศรีพรรณ “เดี๋ยวผมไปส่งคุณศรีนะ”
“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันกลับเองได้”

“ผมอยากไปที่บ้านหลังนั้น ผมอยากไปเห็นที่ที่พินกับลูกอยู่
ผมอยากทำความรู้จักลูก ผมจะอยู่กับลูก”

“เอ่อ...อย่าหาว่าละลาบละลั้งเลยนะคะ แล้วคุณพ่อก็ไม่มี
ครอบครัวใหม่หรือคะ...ถึงดิฉันจะอยากให้คุณอยู่พร้อมหน้าพ่อแม่
ลูก แต่ก็ต้องมั่นใจว่า ไม่ได้ทำร้ายผู้หญิงและเด็กคนอื่น”

“ผมแต่งงานแล้วครับ แต่เราไม่ได้รักกัน และผมก็ไม่มีลูกกับเธอ
ผมกับเธอแค่รวนเรหย่าเท่านั้น”

สีหน้าศรีพรรณเปลี่ยนไปทันที เธอมองเขาอย่างไม่ไว้วางใจและ
ไม่ชอบใจนัก “สเตปเดียวกับพวกผู้ชายอยากมีเมียหน่อยเลยนะคะ อ้าง
ว่ากำลังจะหย่าเมีย แต่จริงๆ ก็แค่อยากเก็บผู้หญิงไว้ทั้งสองคน”

“หลังพินพิน ผมจะกลับไปจัดการเรื่องหย่าให้เรียบร้อย แต่
ช่วงนี้ขอให้ผมได้ดูแลลูกก่อน ผมอยากใช้เวลากับแกให้มากที่สุด แม้
จะชดเชยกันไม่ได้ แต่ก็ดีกว่าผมไม่ได้ทำอะไรเพื่อแกเลย”

ศรีพรรณพยักหน้า ในฐานะที่เขาเป็นพ่อของหลาน เธอไม่มีสิทธิ์
ห้าม

ทางด้านสุวิรา เมื่อผู้ชายคนนั้นออกไปจากห้องแล้ว เด็กสาว
ก็ทิ้งตัวลงนั่งด้วยความรู้สึกที่ยังช็อกอยู่ จู่ๆ เธอก็ได้เจอผู้ชายในรูปถ่าย
ที่เคยเห็นอยู่ในตู้ลิ้นชักของแม่ ตอนนั้นเธออายุประมาณสิบขวบได้

แม่ตกใจเมื่อเธอถือรูปนั้นไปถามแม่ว่าเป็นใคร

“เอ่อ...เขา...” แม่นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก็คุกเข่าลง เพื่อให้สายตาแม่
กับเธออยู่ระดับเดียวกัน แม่มองตาเธอแล้วเอ่ย ‘เขาคือพ่อของหนู’

“แล้วพ่ออยู่ที่ไหนคะ!” เธอถามด้วยความตื่นเต้น ‘แล้วเมื่อไหร่
พ่อจะมาหาเราล่ะคะ’

‘พ่อคงไม่ได้มาหาเราหรอกจ้ะ’ น้ำเสียงแม่ทั้งเศร้า ทั้งเจ็บปวด
ทั้งเคืองแค้นในคราวเดียว

‘พ่อไม่รักหนูหรอกคะ’

เธอเห็นแม่พยายามกลืนน้ำตาก่อนตอบ

‘พ่อเขาไม่รู้ว่าแม่มีหนูหรอกจ้ะ แต่เก่งฟังแม่นะลูก ถึงไม่มีเขา
เราก็อยู่กันได้ แม่จะเป็นทั้งพ่อทั้งแม่ให้ลูก’ พุดจบ แม่ก็ดึงตัวเธอเข้าไป
กอดและร้องไห้ออกมา

ตอนนั้นเธอไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่แม่พูดนัก อะไรคือการที่พ่อไม่รู้ว่า
แม่มีเธอ แต่พอโตมาถึงได้รู้ว่าแม่หมายถึงอะไร และนั่นก็ทำให้เธอ
เกลียดผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อเอามากๆ!

‘แม่โง่งเองที่หัวอ่อน หลงเชื่อคำพูดหวานๆ ของเขา และคิดว่า
เขาคือทั้งหมดของชีวิต’ เมื่อประมาณสองปีที่แล้ว ตอนที่แม่เห็นว่าเริ่ม
มีผู้ชายมาเกาะเกาะเธอ แม่ก็ชวนเธอคุยเรื่องความสัมพันธ์ชายหญิง
แล้วแม่ก็ยกตัวอย่างเรื่องของแม่กับพ่อให้เธอฟัง

‘ผู้ชายเวลาที่เขาอยากได้เรา เขาจะทำทุกทางเพื่อให้เราเชื่อ
พูดจาอ่อนหวาน บอกรักเราทุกวัน สร้างความหวังให้ ทำให้เรารู้สึกว่า
ตัวเองเป็นผู้หญิงที่โชคดีมากๆ ผู้หญิงที่ใจก็จะกลายเป็นเหยื่อเหมือน
ที่แม่เคยเป็นมาแล้ว’

‘แต่แม่ก็เก็บรูปเขาไว้’ เธอหักอกไปอย่างใจคิด

‘เอาไว้เตือนตัวเองว่าต่อไปอย่าได้โง่โง่ใจผู้ชายคนไหนอีก’

แล้วอยู่ดีๆ ผู้ชายเลวๆ คนนั้นก็ปรากฏตัวขึ้น ยิ่งเห็นว่าเขาร่ำรวย
ดูภูมิฐาน ดูไม่ได้ทุกข์ ไม่ได้ยาก เธอก็ยิ่งแค้นใจและเจ็บใจ เขาทิ้งแม่
ให้ต้องอับอายขายหน้ากับการท้องไม่มีพ่อ กลับบ้านไปหาตากับยาย
ก็ไม่ได้ ต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่ตามลำพังอย่างยากลำบาก

‘หึ อย่าหวังว่าเธอจะยอมรับเขาอะ’

ความคิดของสุวิระชะงักไปเมื่อมีเสียงเตือนข้อความเข้าในกล่อง

ข้อความแพนเพจขายของออนไลน์ของเธอ เป็นลูกค้าที่เข้ามาสอบถามราคาสินค้าตัวเอง เด็กสาวขายชุดชั้นในราคาประหยัดเป็นหลัก และตั้งชื่อร้านว่า ‘วีร่า’

ก่อนหน้านี้เธอขายตามตลาดนัดเพียงอย่างเดียว โดยไปตั้งแผงขายข้างๆ ร้านขายเครื่องดื่มน้ำของแม่ แต่ระยะหลังสังเกตว่าลูกค้าของเธอลดลง เพราะคนหันไปสั่งซื้อของออนไลน์กันมากขึ้น เธอจึงต้องทำบ้าง ซึ่งก็อยู่ในช่วงเริ่มต้น ลูกค้ายังน้อย ดังนั้นเมื่อมีลูกค้าเข้ามาสักคน เธอจึงต้องรักษาเอาไว้และต้องปิดการขายให้ได้

แต่วันนี้เธอทำไม่สำเร็จ ลูกค้าถามมาสองสามคำแล้วก็บอกว่าไม่เอาแล้ว

เด็กสาวได้แต่ถอนหายใจด้วยความเหนื่อยล้า เธอเอื้อมมือไปจับมือแม่แล้วบีบเบาๆ ก่อนร้องไห้ออกมาเงียบๆ

พยัคฆ์เดินสำรวจภายในบ้านของอดีตคนรักที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนเพียงไม่กี่ชิ้น ดูโล่งๆ และเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาดสะอ้านดี

ทางด้านหนึ่งมีข้าวของกองรวมกันไว้ ทั้งราวเหล็ก ทั้งถุงใส่ชุดชั้นในถุงใหญ่แบบที่ซื้อมาเป็นโหลๆ อีกด้านมีโต๊ะวางผงดเครื่องดื่มนิตต่างๆ เรียงราย

“พิณขายเครื่องดื่มน้ำตามตลาดนัดคะ ส่วนหนูเก่งขายชุดชั้นในราคาถูก” ศรีพรรณอธิบายเมื่อเห็นสายตาของเขา

พยัคฆ์พยักหน้ารับทราบ

“พิณคงลำบากมาก หนูก็คงเหนื่อยมาก ทั้งเรียนไปด้วย ขายของไปด้วย” เขาเอ่ยเหมือนรำพึงรำพันกับตัวเอง

“ก็หนักหนาเอาเรื่องอยู่ค่ะ ยิ่งตอนหลังเจ้าของบ้านเช่าเขาขึ้นค่าเช่า สองแม่ลูกก็ต้องทำงานหนักกว่าเดิม วันนี้พิณก็ออกไปซื้อ

ของเพื่อจะขายของเพิ่มอีกอย่างนะค่ะ เห็นว่าจะทำสุกี้แบบบุฟเฟ่ต์ขายด้วย”

“บุฟเฟ่ต์? ไม่หนักไปหรือครับ แล้วจะเปิดที่ไหนครับ”

“ขายที่ตลาดนัดแหละค่ะ เป็นแบบชื้อกลับไปทานที่บ้าน ชดละสีลิบบาท ลูกค้าตักผักได้ไม่อั้น...น้ำจิ้มสุกี้ฝีมือพิณอร่อยมาก พวกเราแถวนี้ติดใจกันใหญ่”

“ครับ...”

“เอ่อ คุณพยัคฆ์จะค้างที่นี่หรือยังคะ...”

“ผมจะกลับไปนอนที่คอนโด แต่ผมขออยู่ที่นี้อีกสักพัก”

“ตามสบายค่ะ ถ้านัดฉันขอไปเก็บเสื้อผ้าให้หนูเก่งก่อน จะได้ให้ตาเป๋เอาไปให้”

“เอ่อ เป๋กับเก่งสนิทกันมากใช่ไหมครับ” เขาโผล่ถาม ความสงสัยลูกสาวเกิดขึ้นอีกรอบ

ศรีพรรณพยักหน้ายิ้มๆ “สนิทกันแบบพี่น้องนะค่ะ เป๋ไม่มีน้องเก่งก็ไม่มีพี่ เขาสองคนก็เลยเหมือนพี่น้องกันจริงๆ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

พยัคฆ์ยิ้มแห้งๆ เมื่อจับน้ำเสียงรู้เท่าทันของอีกฝ่ายได้ เขาก็มึนๆ ศีรษะน้อยๆ ให้เธอเป็นเชิงว่าขอบคุณ และให้เธอไปเตรียมเสื้อผ้าให้สุวีราได้แล้ว

คล้ายหลังศรีพรรณได้ไม่เท่าไร โทรศัพท์มือถือของเขาก็กังขึ้น เห็นชื่อที่แสดงอยู่หน้าจอ เขาก็ได้แต่ถอนหายใจยาวด้วยความเบื่อหน่าย

“อะไรอีกละครับพ่อ” เขากรอกเสียงรำคาญลงไป “นี่ผมทำตามกฎของพ่อทุกอย่างแล้วนะ ทำไมพ่อถึงไม่ยอมเล่นตามกติกาที่พ่อสร้างขึ้นเอง”

“ฉันไม่ได้จะว่าอะไรแก แค่นี้โทร. มาบอกว่าตอนนี้ฉันดื่มน้จัดการซื้อที่ดินของเรียวตะได้แล้ว”

“ก็ดีแล้วนี่ครับ หุ่นส่วนของเราคงพอใจ”

“แต่ฉันไม่พอใจเลย ควรจะเป็นแก...”

“พอครับ จุดหมายก็คือได้ที่ดินตรงนั้นมา ไม่สำคัญว่าใครเป็นคนทำ”

“สำคัญสิเว้ย เจ้านัดสีมันกำลังได้ใจหุ่นส่วนขึ้นเรื่อยๆ ส่วนแก...”

“นัดสีควรจะเป็นผู้บริหารมากกว่าผม เขายังเด็กและมีไฟ”

“แต่ฉันไม่ต้องการให้มันขึ้นแทนที่แก ฉันเป็นคนเริ่ม...”

“แค่นี้ก่อนนะครับ ผมมีธุระ” พยัคฆ์ตัดบทก่อนพอจะร่ายยาว เรื่องการก่อตั้งธุรกิจของ ‘พยัคฆ์ติดปีก’ ซึ่งพอเป็นคนริเริ่ม และพอของ ณัฐพลเป็นเพียงคนช่วย

“ฉันยังพูดไม่จบ...ฉันบอกแกไว้ตรงนี้เลยนะว่า ฉันไม่มีวันยอมให้ไอ้คนมกใหญ่ไผ่สูงแบบไอ้นัดสีได้ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งแกแน่ เว้นแต่แกจะตายเท่านั้นแหละ!”

“แค่นี้ใช่มั๊ยครับ”

“ยังเว้ย แกลืมนไปแล้วหรือว่าวันนี้วันอะไร”

“วันอะไรครับ” เขาพยายามนึก แต่นึกไม่ออก

“แกนี่มัน...”

“พอบอกมาดีกว่า”

“วันเกิดหนูเรนะไงล่ะ แกเป็นผัวประสาอะไร ลืมวันเกิดเมีย”

พยัคฆ์อึ้งไป เขาลืมเสียสนิทเลย

“แล้วแกก็ไม่อยู่กับเขาในวันสำคัญอีก แกก็รู้ว่าทำแบบนี้อาจทำให้พอของหนูเรนะไม่พอใจ แล้ว...”

“เอาไผ่ผมจะโทร. หาเรนะเองนะครับ” พุดจบ เขาก็กดตัดสายทันที จากนั้นเดินสำรวจบ้านต่อ ชายหนุ่มพบว่าข้าวของเครื่องใช้ซึ่งมีอยู่น้อยชิ้นนั้นล้นแล้วแต่เก่ามาก

เมื่อมาถึงห้องครัวซึ่งจัดวางอย่างเป็นระเบียบ พยัคฆ์แทบจะนึกภาพออกหมดว่า พิณทองจะทำอะไรอยู่ตรงไหนบ้าง

พยัคฆ์หลับตาลงพรางพึมพำ “คุณต้องรู้สึกตัวเร็วๆ นะพิณ ผมอยากทานกับข้าวฝีมือคุณ”

ตอนคำ ธนาคมจอมมอเตอรีไซค์ไว้บริเวณลานจอดรถ
ของโรงพยาบาล จากนั้นถอดหมวกกันน็อกออก เสรยผมให้เข้าที่เข้าทาง ชายหนุ่มหยิบถุงผ้าซึ่งบรรจุกล่องข้าวจากแฮนดรัลได้ก็เดินเข้าไปด้านใน ที่หลังของเขามีเป้เสื้อผ้าของสุวีราด้วย

เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องที่พิณทองพักฟื้น ก็เห็นสุวีรานอนหลับอยู่บนโซฟายาว บนอกเด็กสาวมีหนังสือเรียนที่เปิดหน้าแล้วคว่ำไว้ คงจะนอนอ่านจนเผลอหลับไปนั่นเอง

ชายหนุ่มตั้งท่าจะปลุกให้เธอตื่นมากินข้าว แต่แล้วก็เปลี่ยนใจทำเพียงหยิบหนังสือเก็บให้เรียบร้อย แล้วหยิบผ้ามาห่มให้ พลังมองใบหน้าอ่อนโยนใส่นั้นด้วยความเห็นใจ ยิ่งเห็นว่าตาเธอบวมเพราะร้องไห้ก็ยิ่งสงสาร

“ทั้งเหนื่อย ทั้งเครียดสินะ ตัวแทบ” เขาพึมพำขณะเขี่ยปอยผมนุ่มนั้นอย่างเบามือ แล้วสัมผัสเพียงบางเบาก็ทำให้สุวีราารู้สึกตัว ขนตาองุ่นหาคะพริบถี่ๆ ก่อนลืมตาแล้วยิ้ม สีนํ้าท่าทางดีใจหนักหนาที่เห็นเขามา

เด็กสาวขยับตัวลุกขึ้นนั่ง

“เฮียมานานแล้วหรอ” ถามเสร็จก็หัวหวอดๆ โดยไม่ปิดปาก ธนาคมเห็นแล้วก็ขำใจอย่างขำดีใจมาตลอด เขามักเตือนเธอให้ทำตัวเรียบร้อยหน่อย อย่างไรก็ตามก็เป็นผู้หญิง แต่เธอก็ยังเป็นเธอนั่นละ ที่ไม่ว่าจะลุก จะเดิน จะเห็น จะนั่ง ก็รวดเร็วปรี๊ดปรี๊ด กระโดดกระเดก แถมยังหัวไม่เกรงกลัวใครอีกต่างหาก

แปลกดี ทั้งที่พิณทองเป็นคนเรียบร้อยอ่อนหวาน ดูเป็นผู้ยิ่ง
ผู้หญิง แต่สุวีรากลับลตรงกันข้าม

“คุณหาเข้า เสียราคาหมด” เขาตำหนิก่อนถามต่อ “แล้วนี่น้ำพิณ
เป็นยังไงบ้าง”

“ยังไม่รู้สึกตัวสักครั้งเลยเฮีย” น้ำเสียงเธอเป็นกังวล สีหน้า
เคร่งเครียด “แม่จะเป็นเจ้าหญิงนิทราด้วยอะ”

เขาเอื้อมมือไปแตะไหล่เธอเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ “น้ำพิณจะต้อง
ไม่เป็นอะไร เฮียเชื่อแบบนั้น”

“ขอบคุณนะเฮีย...” เด็กสาวพูดพลางมองไปที่แม่อย่างมีความ
หวังขึ้น

“ไป กินข้าวกัน นี่ป่าทำเมนูโปรดของเราเลยนะ”

“ไม่หิว”

“เนอะ! ไม่หิวก็ต้องกิน เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้งไปอีกคนมันจะแย่
แล้วนี่พรุ่งนี้ต้องสอบไม่ใช่หรอ ไม่กินข้าวแล้วจะเอาสมองที่ไหนไปจำ
ข้อสอบหือ?”

“หนูคงไม่มีกะจิตกะใจอ่านหนังสือ หรือทำข้อสอบแน่ๆ เลย
เฮีย” เด็กสาวบ่น สีหน้าเครียด

“ไม่ได้นะเว้ย ถ้าเทอมนี้สอบไม่ผ่าน เราก็ต้องจ่ายค่าเทอมเพิ่ม
อีกเทอมเลยนา”

“จริงด้วย...จ้ะหนูต้องตั้งใจอ่านหนังสือแล้วแหละ” เธอคิดตาม
เขาแล้วพยักหน้ารัวๆ

“ดีมาก...เอ่อ...แล้วนี่ คุยดีๆ กับพ่อเขาหรือยัง”

“เขาไม่ใช่พ่อ!” เด็กสาวสวนทันควัน

“ดีเอ็นเอเขาอยู่บนหน้าเรา ไม่รู้หรอ”

“ก็แค่ผู้ให้กำเนิดปะ ไม่ได้เลี้ยงสักหน่อย”

“ก็ถ้าหลังจากนี้เขาดูแลเราละ เราโอเคมัย”

สุวีราเจียบสักรู้จึงเอ่ยว่า

“ไม่โอเค ตามจริงเก่งกับแม่ก็อยู่กันได้ อาจจะลำบากหน่อย แต่
ก็โอเค ว่าแต่เสียพูดถึงเขาทำไมเนี่ย สุวีราไม่ถูกใจสิ่งนั้นะเนี่ย”

“ก็...เสียเห็นว่าเขารักเก่งกับน้ำพิณมาก แล้วก็ห่วงเก่งมากด้วย
นะเนี่ย ทำท่าฮึมๆ ใส่เสียตั้งแต่ที่เก่งมากอดเสียร้องไห้นะ ตอนคุยกัน
ก็ถามอยู่นั่นละว่าเราเป็นอะไรกัน แล้วนี่นะ ตอนก่อนเสียจะมานี้ แก
ก็ย่ำว่าส่งข่าวเสร็จแล้วให้รีบกลับ อย่าอยู่นาน ไม่เหมาะสม”

สุวีราเบะปากด้วยความหมั่นไส้

“โอ๊ย ทิ้งไปเกือบยี่สิบปี แล้วทำมาเป็นหวง เสียไม่ต้องไปสนใจ
หรอก แล้วก็ไม่ต้องพูดถึงเขาอีก โอเคนะ” เธอตัดบทด้วยสีหน้านุดบึ้ง
ธนาคมที่อ้าปากจะพูดต่อ จึงจำต้องหุบปากจับ

“หนูอาบน้ำก่อนดีกว่า ฝากแม่แป็บหนึ่งนะเนี่ย” พูดจบเธอก็
เดินไปยังห้องพักสำหรับญาติ ซึ่งแบ่งแยกเป็นสัดส่วนชัดเจน มีขนาด
กว้าง ตกแต่งหรูหราไม่ต่างจากโรงแรมห้าดาว

ธนาคมรออยู่ไม่นาน เด็กสาวก็กลับออกมาในชุดเสื้อยืด กางเกง
ขาสั้น มวยผมไว้วลวมๆ ใบหน้าอ่อนใสดูสดชื่นขึ้นบ้าง แต่แววตา
ไม่รื่นรมย์สักนิด

“อาบน้ำหรือวิ่งผ่านน้ำอะเนี่ย ชีไคไลได้ขัดบ้างปะเนี่ย”

“ถ้าใจเราสะอาด อย่างอื่นก็ไม่จำเป็น” เด็กสาวเล่นมุก ธนาคม
ได้แต่ส่ายหน้าทั้งขำทั้งระอา

ระหว่างนั้นเอง เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้น

“สวัสดีครับ ละเวง” เขาเอ่ยเสียงนุ่มๆ ลงไป ยังผลให้เด็กสาว
ต้องเหลือคตาขึ้นมอง ครั้นเห็นเขายิ้มกริ่มกริมให้โทรศัพท์ เธอก็เสียหุ
ฟังอย่างตั้งใจ เห็นอย่างนั้นธนาคมก็รีบผลักหน้าเธอออก ไม่ให้แอบ
ฟัง “ครับผม ตอนนี้อยู่โรง’บาลครับ เป็นไข้ครับ ไข้ที่ชน คนที่ไข้
ครับ”

สุวีรารู้ถึงกับสอ่ลลัค้ข้าว หน้าเธอแดงไปหมดจากการกล้่นข้า
ธนาคมข้ึ้หน้าเธอเชิงคาคดโทษที่บังอาจหัวเราะเขา จากนั้นจึงลุก
ข้ึ้นเดินออกไปคุดยที่ระเบียง ไม่นานก็กลับข้้ามา พบว่าสุวีร่ายังข้าไม
เล็ก

“พอได้แล้วม้ย” เขาทำหน้าเคร่ง

สุวีรารู้หัวเราะออกมาอีกคร้้ง “ถามจริงเหอะ คิดว่ามุกแบบนี้จะ
ทำให้สาวเขาชอบจริงๆ เหรอ”

“ชอบหรือไม่ชอบ นี่ก็นัดกินข้าวกันรอบที่สี่แล้วจ้้า” เขาทำหน้า
ภูมิใจ

เด็กสาวตาโต

“ถามจริง! ใครอะ...อืม...อย่าบอกนะว่าคนที่ข้ับรถเฉี่ยวกันเมื่อ
ตอนโน้นนะ” เธอทำเสียงตื้นตัน เพราะเมื่อประมาณสามเดือนก่อน
เขาเคยเล่าให้ฟังว่าข้ีม่อเตอร์ไซด์เฉี่ยวกับสาวสวยคนหนึ่ง และหลัง
จากนั้นเธอก็ได้ยินเขาเอ่ยถึงบ่อยๆ และไม่มีชื่อสาวคนอื่นเลย แต่เธอ
ก็ฟังผ่านหู ไม่คิดว่าเขาจะจริงจ้ง

เขายังค้้วขณะตอบ “คนนั้นแหละ...”

“อ้าว ก็ไหนบอกว่าเขาสูงส่ง ไม่กล้าจีบ”

“ก็เขาน่ารัก สวย เรียบร้อย อ่อนหวาน ตัวเล็ก สเปกเฮียชะ
ขนาดนั้น ใครจะอดใจไหว ที่สำคัญเขาก็ไม่รังเกียจเฮียด้วย น่ารักเป็น
บ้าเลย”

สุวีรารู้ค่อนให้ด้วยความหมั่นไส้ ก่อนเอ่ยเสียงจริงจ้ง “ถ้าเฮียจะ
ไปกินข้าวกับเขาก็ไปได้เลยนะ ไม่ต้องห่วงหนู”

“ยังๆ เขากำลังจะบินไปสิงคโปร์ อีกสองสามวันนั้นแหละถึงจะ
เจอกัน”

เด็กสาวพยักหน้าหงิกๆ รั้บรั้ “คนนี้จริงจ้งใช่ปะ”

“พูดจ้ีเฮียเสียหายนะเว้ย เฮียก็จริงจ้งกับทุกคนที่ผ่านมานั้นละ

แต่ทุกคนทิ้งเสียไปหมดต่างหาก”

“ถ้าฉันก็ขอให้คนนี้ไม่ทิ้งเสียไปก็แล้วกันนะ จะได้แต่งงานเสียที่มีลูกกันใช้ เดี่ยวแก่กว่านี้วิ่งตามลูกไม่ไหวนะจะบอกให้”

“อวยพรเป็นแม่แก่เลยวะ” เขาเอื้อมมือไปบีบเส้นผมนุ่มสลวยของเธออย่างต้องการกำลังใจ

สุวีรารีบหลบแล้วปิดมือเขาออก ทำหน้ามึน

“ไอ้ย ผมยุ่งหมดแล้วมัย”

“ไม่ทำก็ยุ่งแล้วมัย...ถามจริง วันๆ หวีผมก็รอบ ทำไมมันไม่นุ่มสลวยสวยเก้เลยเนี่ย หา” เขาดู

“มีเวลาหวีมัยละ ยิงตอนนี้ไม่มีอารมณ์เลย”

“ยิงเวลาแบบนี้ยังต้องดูแลตัวเองรู้ปะ จะได้ไม่โทรม ลองคิดภาพสิ เครียดด้วย หน้ามัน ผมกระเซิงด้วย โอ้โฮ ปอบหยิบยังอาย... ไหน หรืออยู่ไหน เดี่ยวเสียหิวให้”

“เสีย” เด็กสาวหัวเราะออกมาจนได้ “หนูโตแล้วนะ เสียไม่ต้องทำเหมือนตอนหนูเด็กๆ หรือก”

“โตแต่ตัวนะสิ อย่าพูดมาก เอาหิวมา...”

สุวีรารีบทำหน้ามึนอีกรอบ แต่ก็ยอมหยิบหิวเล่มเล็กๆ จากกระเป๋าสะพายออกมายื่นให้เขาแต่โดยดี ธนาคมจึงค่อยๆ สางผมสั้นอย่างอ่อนโยนและเบา มือ ไม่ต่างจากที่เขาเคยทำให้เธอตอนเธอยังตัวเล็กๆ